

Dienas grāmata II (Turpinājums)

2004. gads

21. septembrī

Vasara ir pagājusi. Arvien vairāk vēsu, vējainu un lietainu dienu. Koku un krūmu lapotņu zaļums, kas lielā mērā aizsedza skatu uz kaimiņmāju, kļūst jau caurspīdīgs. – Būs jāsameklē atkal aizkariņi logam.

Mana “iešana mazumā” it kā paradoksālā veidā prasa arī daudz laika. - Liels paldies Dievam, ka tieku vēl ar sevi galā! - Domas nāk un iet, bet tās paturēt, sakārtot, izvērtēt un arī pārvērst darbībā nevedas viegli. Turklāt arvien vēl jāmacās saskatīt un pieņemt tikai to, kas ir patiesi vajadzīgs. Nekas nedrīkstētu dzīt vai kalpināt.

Svētdienās atnāk vēl Ieva un Edgars. Nesen kādu svētdienu kopā ar dēla ģimeni uz pāris stundām bij atbraukusi Rute Cirvele no Minsteres.

Un Mudīte nu jau dzīvo Talsos un strādā Laucienas skolā. Un nesen piezvanīja Artis no jaunās darba vietas Valmierā.

22. septembrī

Nakts rīta pusē pamostoties, pēkšņi viena otra lieta kļuva skaidrāka pašai par sevi. Ne gluži kas jauns, bet zināmā sakarībā. Zināju jau, ka neprotu stāstīt. Ja kādreiz mēģinu, tad tas pavisam nav interesanti, galveno bieži nepasaku, jo tas tāpat, man liekas, ir skaidrs, vai arī iznāk “filozofija”. Vakar, piemēram, gribēju vienkārši pieminēt kaut ko par vecuma izraisītām norisēm un pārmaiņām, kas jau arī man ir jaunas un citam pilnīgi nesaprotamas, bet tā nekas arī neiznāca. Nāk prātā kaut kad dzirdētais ‘aiz lietām redzēt’. Tā reizēm ir.

Visbrīnišķīgākais ir tas, ka man dots šis laiks, kad beidzot varu it visu nolikt, atraisīties no visa, kas lika domāt, kaut kas ir jāpaveic, uz visu jāreaģē. Tā vietā tagad var ienākt arvien lielāka tuvība ar Tēvu. Ne bez grūtībām un mācīšanās, bet tā ir laime. Lai gan fiziskais vājums un nestabilitāte pieņemamas.

25. septembrī

Bērzos jau viešams zeltainums. – Vakar KR “Aktuālās diskusijas” temats bija par kristīgo mācību skolās. Mācītāja Bākuļa skaidrojums par viņa noraidošo nostāju pret to atkal skaidri parādījās, ka *pret* it kā apstādina tālāku domāšanu. Un ja pirmā vietā lieku savu pareizumu, kaut kas sašķiebjas.

29. septembrī

Naktī pēkšņi atbrīvojās elpa! Jau pusmiegā to manīju un pateicībā teicu Dievu. Pēdējā laikā bija drusku smagi. Arī naktīs bija jāpaliek sēdus stāvoklī. – Viss ar Kungu ir augstāks par mūsu saprašanu.

Jauns ir arī tas, ka ar laiku, ar savām dienām, tieku labāk galā. Nav tā, ka redzamā veidā kaut kas būtu mainījies. Radio neskan skaidri, tāpēc ilgāku laiku jau to klausos ļoti maz. Reti skatos arī ziņas vai komentārus tīmeklī, bet tas nekad man nepaņēma pārāk daudz laika.

Es domāju, ka miers, kas nāk līdz ar atraisīšanos no tā, kas neliekas būtisks un ko arvien skaidrāk saskatu, ir iemesls tam, ka laiks it kā rit lēnāk. Sen jau esmu pēc tā ilgojusies, bet daudz ko iepazīstu un varu satvert tikai tagad, nodzīvojusi turpat 80 gadus. Vēl jo lielāks paldies par to Tēvam!

26. oktobrī

Aizvakar, svētdienas vakarā, raidījumā *Lai nāk Tava valstība* runāja par “helovīnu (halloween) svētkiem”. Atkal apstiprinājās saprastais, ka vienīgā iespēja nepakļauties bezdievības plūsmai un pastāvēt ir Kristus gara vadītā kopībā, kur visi ir viens Kristū Jēzū. Un tikai tā arī apkārtējie, pasaule, vēl varēs saskatīt gaismu. Vārdos un skaidrojumos vairs neklausās, “viss jau ir tikai rotaļa”.

Arvien vēl tomēr nesaprotu, kāpēc šiem “svētkiem” tūlīņ atsaucās taisni skolas. Svētdien bija arī kaut kā runa par *obligāti*. Un tik ļoti novājināti jau esam! Tika minēts, piemēram, ka var skolotāju lūgt, lai ļauj nepiedalīties. Vai tad šie “svēki” būtu jau uzņemti skolu programmā?

28. oktobrī

Šodien raidījumā *Laika zīmes* pārsprieda Atklāsmes grāmatas 13. nodaļas otru pusi. Šīs sarunas laikā, sākot ar mācītāja Eimaņa sacīto, tik skaidri parādījās mūsu laika notikumi. Apliecinājās atkal, ka viss jau notiek. Gaidot un minot lietas, kam vēl jānāk, nepamanām, ka esam bezdievības plūsmā jau cieši iesaistīti. Arī *čipi*, ko Tālberga kungs pieminēja beigās un kas esot jau izgatavoti, nav vairs tas notikums. Varbūt tikai kā pieturas zīme teikumā vai attāluma rādītājs ceļa malā. Ir jau *panākts* (16. pantā sacītais), ka tos pieņems. Tie ir ilgstoši procesi. Sen jau mēs vairs nespējam nopietni pretoties visiem tiem “brīnumiem”, ko mums piedāvā. Kļūstam atkarīgi un nesam upuŗus.

Dieva vārds katram, kas to ticībā lasa, visos laikos ir vienādi aktuāls. Mūsu laiks ir *šodiena*. – Lai Dievs dod, ka Baznīca pilnībā apzinātos, ka pirmais un galvenais ir katra viena ticīgā stiprināšana un iesaistīšana draudzē, kam jāveidojas un jāpieaug par vienu miesu, ko *elles vārtiem nebūs uzvarēt*. Viss cits tad parādīsies pareizā secībā.

3. novembrī

Dažas saulainas dienas ar salu naktīs. Un koki nu jau ir kaili. Ziemsvētku kaktuss zied; un durvju priekšā prīmulas.

Šodienas raidījumā *Ja mani ļaudis* teksts no vēstules efeziešiem 1. nodaļas otras puses. Jau sarunas laikā vadītāja kategoriskie jautājumi un daļēji paša dotās atbildes īsti neapmierināja. Tagad, pārlasot tekstu, redzu, ka daži panti vienkārši atstāti neievēroti. – Ne Jēzus, ne apustulis Pāvils neuzstāda prasības. Dievs pats kungā Jēzū Kristū mums visu dāvā. Lai to saskatītu, saprastu un saņemtu, viņš dod mums *gudrības un atklāsmes garu, apgaismotas gara acis*. Un, par cik ļaujамies sevi pārveidot Kristus līdzībā, tas pats visspēcības varenais spēks, kādu viņš parādījis Kristū, darbojas arī mūsos. Vai un kā šī *godības bagātība* kļūst redzama, arī ir Dieva ziņā.

4. novembrī

Prieks un pateicība par šodienas *Laika zīmju* raidījumu, kurā turpinājās saruna par pagājušā nedēļā iesākto tēmu. Pamazām izkristalizējās un tika izteikta atziņa par svēttapšanas un draudzes kopības būtisko nozīmi iepretīm antikristam, zvēram un tā kultam. – Kaut tā nostiprinātos!

7. novembrī

Tēvs dod pēdējās naktīs jaunu sapratni un skaidrāku redzējumu lietā, ar ko esmu bijusi saistīta kopš pirmās dienas šeit. Jau pieminētām pārrunām par Atklāsmes grāmatu radio raidījumos bija sava nozīme. Varu atkal tikai atkārtot: viss ir brīnumains un mērķtiecīgs ceļā ar Dievu, nekas nav bez nozīmes. Nosūtu vēstuli mācītājam Eimanim.

Bērniņš, kas mātes miesās bija redzami slims un, kā ārsti teica, nav spējīgs dzīvot, piedzimst pilnīgi vesels, jo vecāki, arī daudz draugiem lūdzot, viņu pilnībā bija nodevuši Dieva ziņā un nepaklausīja ārstu padomam, neļaut bērnam piedzimt. – Pilnīgas pašārvības svētība. – Šejienu Vasarsvētku draudzes mācītāja ģimenē.

11. novembrī

Tāds sprieguma laiks. Vairākas naktis nevarēju gulēt. Kaut kas notiek Z. . Jau pagājušā nedēļā, kad viņa bija atnākusi, manīju, ka viņā radusies pretestība, vēlēšanās palikt uz vietas. Un vakar priekšpusdienā viņa pēkšņi atnāca, lai pastāstītu par dažiem gadījumiem, kad Dievs viņu pasargājis, un par sapņiem, kas viņā rada bailes un nemieru. Sapnī rādoties kāds tumšs, draudīgs tēls; sevišķi tas esot tā bijis pēc ciemošanās reizes pie manis. Viņai vēl stāstot, manī tapa jau skaidrojums, ko vēlāk viņai arī pateicu: *Tevī ir kaut kas, kas jūtas apdraudēts un mēģina Tevi iebiedēt. Tumsas spēki negrib nekādu pārmaiņu.* Viņa kļuva domīga, bet neko neteica. Visas sakarības tūlīņ nemaz nesapratu, tas nāca tikai vēlāk, dienas gaitā. Liekas, viņa bija domājusi, ja sarunas ar mani liek nākt tādiem sapņiem, tad ir man jāpretojas. – Būtu labi, ja tas varētu atklāti un pārdomāti notikt. Viss ir Tēva ziņā. Šīsdienas vārds no Jeremijas grāmatas: *Redzi, es esmu Kungs Dievs pār visu miesu! Vai tad man būtu kas neiespējams?*

Jādomā par kādreiz pirms vairākiem gadiem redzēto un saprasto: Kādā vakarā pēc sarunas ar Z. dēlu, kas bija atnācis, vēl līdz pat gulēt iešanas laikam biju priecīga un gribēju aizlūgt par viņu un pateikties Tēvam par dāvāto dienu. Tā lūdzot, garā pēkšņi redzu Kristus galvu guļus stāvoklī. Kad to ievēroju, sāku izbrīnā jautāt, kāpēc to redzu un kāpēc tādā stāvoklī. Pamazām sapratu. –

Ja negribam visā pilnībā pieņemt Svētā Gara dāvanu, kā tas lielā daļā brīvo draudžu Vācijā notiek, tad it kā esam atstājuši Kristu guļam kapā, augšāmcelšanās nav notikusi. Līdz Kristus nāvei viss ir ļoti labi, un mēs no sirds gribam sekot, bet tad tā lieta kļūst nedroša, labāk būt uzmanīgam. Un tad ir tā, ka paliekam bāreņi (Jāņa 14, 18), bez aizstāvja un vadītāja; un arī vislielākā centība nenoved pie patiesības.

Tā apmēram es Z. arī uzrakstīju toreiz naktī. Viņas atbilde bija, ka viņas draudze nav tam vēl gatava.

Jau pieminētās Jeremijas grāmatas 32. nodaļas beigās pēc visiem lielajiem Dieva apsolījumiem ir vārdi: *... jo līdz pašiem pamatiem es grozīšu visas šīs zemes un tās ļaužu likteņus!* – Tikai tad, ja līdz pašiem pamatiem notiek pārmaiņas, var visu caurstrāvēt Kristus gaisma.

12. novembrī

Par 7. novembra ierakstā pieminēto sapratni un redzējumu. – Domām vēl kavējoties pie atklāsmes grāmatas skaidrojuma un tā sekām, pēkšņi parādījās saistība antikrists un mans kaimiņš. Ļoti satrūkos, negribēju nemaz domai sekot. Pamazām tā tomēr kļuva pavisam skaidra un noteikta. Nākošajā dienā, vēl arvien lielā spriedzē, to īsumā uzrakstīju. Pēc tam skatījums vēl paplašinājās un nostabilizējās. Vārds antikrists biedē, tulkot to varētu *pret Kristu*, kas ir jau saprotamāk. Apustulis Jānis savā vēstulē saka: *Tas ir antikrists, kas noliedz Tēvu un Dēlu.* Noliegt var ne tikai ar vārdiem,

bet arī ar savu dzīvi un rīcību, un par to liecina sekas. –

Ar autoritāti, ko sniedz amats un personīgās dotības, tiek pakļauts liels skaits ļaužu, kas, tādā veidā noteiktā uzskatu un domāšanas ceļā ievirzīts, praktiski nejūt vajadzības un arī vairs nespēj saskatīt un satvert ko citu. Draudzē ir viens noteicējs un viens darītājs. Patiesa, dzīva draudze nekad neizveidojas.

Pilsētas un apkārtnes iedzīvotājiem, kas nav baznīcā gājēji, tāpat it kā nekā netrūkst. Baznīca ir, un skaistas ceremonijas, kad vien ir vajadzība. Garīgā ziņā gandrīz vai kā *Miera un Pieticības Mala* Kārļa Skalbes pasakā *Kā es braucu Ziemeļmeitas lūkoties*.

Un mūsu Baznīca. Tas ir vissmagākais. Kaut kādu viena cilvēka personīgo priekšstatu un grūtību dēļ viņa iespaidam un teikšanai praktiski nodots vesels apgabals ar vairākām baznīcām un draudzēm. – Un neviens nekā nevar darīt... – Turklāt jau vairāk nekā desmit gadu valda šī stindzinošā, bezcerīgā nevarība. – **Kas tā ir par varu???**

Paliek vēl “lielais cilvēks”, kas ir *lielā jaucēja* pakļautībā nonācis. – Ko darīt? Vai noskatoties un klusējot nekļūstam līdzvainīgi?

19. novembrī

Vakardienas *Laika zīmju* raidījumā (Atklāsmes grāmatas 14. nod.) ievēroju dažus Tālberga kunga izteikumus, kas rosināja tālāk domāt. Vispirms apmēram tā: Neviens no mums un klausītājiem nepielūdz elkus, tomēr kaut kādi elki ir. – Ko saprotam ar vārdu *pielūgt*? Vienkāršāki varbūt ir paraudzīties, kā pielūgsme izpaužas. Godinot, kalpojot, - liekot savas uzmanības centrā dažādā veidā; upurējot un pamazām nonākot pilnīgā atkarībā, kas nemitīgi prasa jaunus upurus. Šajā sakarībā vispirms un galvenokārt jādoma par jau sen saskatīto *personīgo automobili*. Nevar teikt, ka tas būtu kļuvis par katra viena cilvēka elku, tā ietekme tomēr ir tik liela, ka pilnīgā atkarībā ar laiku ir nonākusi visa civilizētā pasaule un līdz ar to mēs ikviens.

09.04.05: *Vai varbūt tas ir tikai pasaules sabrukšanas procesa viens izpausmes veids?*

Cits viņa secinājums: Ja tā ir, kā jūs šajā sarunā esat skaidrojuši, ka viss jau šodien notiek, vai tad mēs nedzīvojam kā neprāši? – Tā gan būs, ka dzīvojam kā bezprāši. Un ja nopietni necenšamies to skaidri saskatīt un atzīt, itin viegli visus (post)modernā laika *progresīvos sasniegumus* pieņemam (kaut varbūt ar iebildumiem). Un nākošais solis pretīm *zvēram* ir panākts. Tas ir atkarīgs arī no mums, kad *apzīmogošana* būs notikusi. – “Kas visam pakļāvies, būs apzīmogots” (raidījumā 11. XI). – Cik nopietna un konsekventa ir mūsu apzināšanās (nomods) un nepakļaušanās? –

Un atkal jādoma par Baznīcas lielo uzdevumu un nozīmi šajā laikā.

30. novembrī

Balta pasaule. Ziema jau kopš pāris nedēļām. Adventa laiks. Mana pirms 30 gadiem Miķeļa no Zviedrijas atvestā zvaigzne logā iekārta mirdz vēl arvien.

Ir bijuši piepildīti brīži, kad it kā jau sen zināmas domas un vārdi parādās visā patiesībā un dziļumā. – *Visu atdodot, visu gūst*. – Nevar iepriekš izdomāt, ko nozīmē “visu atdot”, un nevar arī paskaidrot, kā un ko “visu gūst”. Tas paliek kaut kā netverams, ik dienas no jauna apgūstams – bet ir īsts.

Mēs ikdienā lietojam ļoti daudz vārdu, kuŗu sākums un jēga meklējami kristīgā ticībā. Es sāku to tā īsti pamanīt, dzīvojot vidē, ko veidojusi pagājušā gadsimta otrā pusē mūsu zemē valdošā ideoloģija. Liekas, vārdi ir tik pareizi un labi, bet tiem būtībā it kā nav nekādas nozīmes, neseko arī atbilstīga rīcība. Jēdzienu sakarība ar Dievu laikam vispirms un visskaidrāk parādījās vārda *svēts* nepiedienīgā lietošanā. Tomēr tādu nesaprastu vai pārprastu vārdu ir ļoti daudz. Ar *pazemību* un *pieticību* iet ļoti grūti, tie arī leksikonos reizēm aplam tulkoti. Un *pateicība* ir nenokārtots parāds, *labvēlība* - nopelnītais.

Es nezinu, vai valodnieki ir par šo jēdzienu saistību domājuši, un par to pārvērtību, cilvēkiem attālinoties no Dieva. Tas varētu būt ļoti interesanti. Un būtiski Baznīcai.

Zviedrijā, piemēram, pirms dažiem gadiem dažādu jomu universitātes mācību spēkus lūdza izteikties par līdziību *Žēlsirdīgais samarietis*. Pārdomas un viedokļus apkopoja grāmatā. Un secinājums bija, ka Zviedrijā jēdziens *žēlsirdība* nav vairs saprotams.

3. decembrī

No rīta pēkšņi radās skaidrība lietā, kas man tik daudz grūtību sagādāja. – Sirsnībai, ko sajūtu iepretim ticības mācai vai brālim, *lielais jaucējs* var izdevīgā brīdī, kad esmu maldā, likt parādīties kā kaut kam divdomīgam un nepiedienīgam.

Un kādu vakaru, kad, īsi ieskatoties tīmeklī, biju redzējusi negatīvās piezīmes sakarā ar Gregorskolu (cik nu pamatotas?!), nāca arī atkal prātā jau pirms vairākiem gadiem radusies doma par to, vai tur nebūtu iespējams tīri praktisks kalpošanas darbs blakus mācībām. Palīdzība cilvēkiem, kas nebūtu saistīta ar lielu pārvaldes aparātu. Varbūt ierobežots skaits vecu ļaužu, kas iespēju robežās piedalītos arī garīgā darbā? Vai taisni pretēji – bērni pašā dzīves sākumā un viņu mātes, (tēvi). Domāju, iespēju rastos ļoti daudz. Un varbūt šāds darba posms noderētu arī jauno mācītāju izglītības ceļā?

Kaut kad vēlāk lasīju, ka kāds sākums ir bijis.

28. decembrī

No šajā mēnesī domātā, saprastā, lasītā arvienu atkal būtu vēlējusies kādu drusku ietvert vārdos un uzrakstīt, bet nav īsti veicies, spēki mazinās. – Ir bijis tā, ka, kaut ko sevī saprotot vai kaut kur saklausot, tas ir vēl citādā veidā paplašinājies un apstiprinājies. Sevišķi arī tagad Maikla Velsa (Michael Wells) grāmatā *Apmaldījušies tuksnesī*, ko dabūju un sāku lasīt pēc kādā radio raidījumā dzirdētās intervijas ar viņu.

Parasti mēs ticības lietas vairāk vai mazāk nodalām no ikdienas un pasaules lietām vai mēģinām nolikt tām blakus. Arī mūsu mācītāji bieži tā dara. Jau agrāk, bet sevišķi tagad, kad ir vairāk iespēju klausīties dažādu konfesiju mācītāju sarunās, ievēroju, ka katoļu priesteri tā nedara. Spilgti tas parādījās arī tikko pirms Ziemsvētkiem radio svētdienas skolā, kad bērni apciemoja Svētā Jāzepa katedrāli.

Paraleli vērojumiem, saprotams, bija bijusi pašas vēlme pēc veseluma, kas tagad pamazām, arī sakarā ar spēku mazināšanos, kļūst reālāka. Visā pilnībā atzīt savu nespēju kaut ko mainīt, un jo ciešāk iekļauties Kristū, - apstiprinājumu un līdz ar to lielāku skaidrību radu minētajā grāmatā. Patiesi, tikai vīna koks var briedināt augli. Šodien, runājot ar Ievu, minēju lēnprātību. – Jēzus to audzē.

29. decembrī

Un ikviens gars, kas neapliecina Jēzu, nav no Dieva, tas ir antikrista gars, par ko jūs esat

dzirdējuši, ka viņš nāks; tas jau tagad ir pasaulē. (1. Jāņa 4, 3)

Bieži dzirdēts jautājums, vai antikrists ir persona. – Varbūt te ir atbilde?

Neticīgi ticīgie (M. Velss). – Kā ir būt ticīgam ticīgam? Jau apjausma ir brīnišķa!

30. decembrī

Vakar vakarā vēl palasīju *Paul Yonggi Cho* grāmatu *Gedanken zum Buch Daniel*. Daniēla nakts redzējumā par četriem zvēriem (7. nod) manu uzmanību sevišķi saistīja Cho skaidrojums par ceturto zvēra desmit ragiem un mazo ragu pēc tam ar tā pārgalvīgām runām, kurā viņš saskata antikristu un visu darbību sakarā ar to pārliet uz nākotni (grāmata iznākusi 1990. gadā). – Blakus minot: Kad es pirms daudz gadiem reiz lasīju Daniēla grāmatu, kaut kā apstājos pie šī redzējuma un domāju, vai tur var ko saprast. Gudrāka netiku, tikai mazais, lielu runu rags man izskatījās pēc Eiropas. –

Lielu daļu no tā, ko pieraksta antikrista darbībai varam saskatīt jau mūsu laikā. Laika apzīmējumu *pirms/pēc Kristus dzimšanas*, ja nemaldos, Vācijā atmeta jau 30-os gados, un daudzviet tas tā ir arī šodien. Kristīgās baznīcas pārtop ne tikai par noliktavām vai klubiem, bet arī mošejām un vēl nezin ko. Svētki ir jau mainīti, un ne tikai Padomju Savienībā, bet arī Anglijā, piemēram, Vasarsvētku vairs nav. Tāpat jūdu vajāšanas ir jau bijušas. Un cik un kas ir vēl palicis no Dieva likumiem? – *Antikrista gars* darbojas redzamā veidā mums visapkārt.

Negaidīsim viņu kaut kad rīt. Š o d i e n pastāvēt.

2005. gads

1. janvārī

Jau kopš laba laika arvien atkal domas atgriežas pie jautājuma par pietismu. Par to daudz ir bijis rakstīts *Latvijas Luterānī*. Arī sarunās tīmeklī reizēm to uztaisīja par tādu kā bubuli. Tikai pamazām sapratu sakarības un iemeslus šādai nostājai. Un arī to, ka droši vien mans domāšanas un uztveres veids varētu izskatīties pietistisks. – Visu arvien pieredzēt kā kaut ko pavisam jaunu. Nezinu, kā to var vērtēt, bet reizēm tas ir ļoti labi. Katra diena taču patiesībā arī ir pilnīgi jauna, - un nav jāklūst vecam... – Nelaipe ar pietismu laikam ir tā, ka mācīts cilvēks visu mēģina iekļaut kādā noteiktā sistēmā vai mācībā. – Kā tas izdodas ar to, ko Dievs dara? – *Pietisms* tulkots ir *dievbijība*. Vai var būt ticīgs un nebūt dievbijīgs? Un vai patiesi tikumiska dzīve var būt bez ticības? Cik esmu sapratusi no lasītā, tad Špēners un citi pēc tam ir mēģinājuši patiesu, dziļu pieredzi ar Dievu savā dzīvē ietvert mācībā un darīt citiem pieejamu. Tā tas tiešām, liekas, nebūs iespējams. Tikai gan, pretojoties sistematizēšanai un prasībām, nekad nedrīkstētu apšaubīt personīgās pieredzes un dzīvu attiecību iespēju un vajadzību. Sevišķi Jāņa ev. Jēzus par to runā ļoti daudz. Viss cilvēks ir iesaistīts. Ja Jēzus mājō cilvēkā, to nevar nejst.

10. janvārī

Šodien izlasīju priesterā Māra Ozoliņa teikto: *Dievs ir mīlestība*. “Tas, ka Tēvs dzemdina Dēlu, nenozīmē neko citu kā bezgalīgas mīlestības izplūšanu, caur kuŗu Dievs dod Dēlam eksistenci, viņam atdodot visu, kas Viņš pats ir. (...)” – Tik brīnumaini vienkāršs un skaidrs ir viss!

13. janvārī

Kad šorīt, kā gandrīz katru dienu, gribēju kādu dziesmu izspēlēt, manīju, ka mana dzirde ir jūtami pasliktinājusies. Līdz šim šīs spējas mazināšanās notika palēnām, tagad, liekas, ir citādi. Šovakar jau toņi nedabīgi dobji. Manas dziesmas, katras dienas mierinājuma un prieka brīdis, vairs neskan. Taču, ja Dievs dos vēl kādu dienu, viņš dos tajā arī visu vajadzīgo un labo. – Mūžīgā mīlestība ir mūsu Tēvs!

09.04.05: *Kaut kā dziesmas tomēr vēl skan.*

16. janvārī

Nekas nevar līdzināties svabadībai, kas mums dāvāta Kungā Jēzu Kristū.

28. janvārī

Nesen ieskatījos kādā diskusijā par laulības dzīvi, - ”seksa lomu” tajā. Pēc tam domāju, dažādie viedokļi patiesībā daudz nepalīdz un nebūtu arī bijis vajadzīgs skatīties. Pamazām tomēr radās it kā jauna sapratne par dažām sakarībām.

Grūtības arī te, protams, sagādā ikdienas notikumu un darbošanās nošķiršana no Dieva un ticības dzīves. Taču viss ir Viņa dots un dāvāts. Ja iekļaujamies Viņā, tad pilnīgi. Un laulība nav nekāda līdzās dzīvošana. *Viņi būs viena miesa*, un tas ir būtiski.

Ja arī pilnību šeit nerasnēsim, tomēr tai pietuvoties mums dāvā Dieva mīlestība, ienākdama mūsos. Kristus raugās savām mīlestības acīm – arī caur mums. Ja laulībā abi, vīrs un sieva, dzīvo Kristū, būs brīži, kad Viņa mīlestības plūsmā iegrimst visas jūtas un dziņas un nav nekā vairs, kas varētu šķirt.

30. janvārī

Vakar atkal ieskatījos *Virtuālās baznīcas* diskusijās, un tur kāds dalībnieks (*Mulders*), atbildēdams uz jautājumu, kas tā par gaismu, ko Dievs radīja sākumā vēl pirms debesu spīdekļiem, deva skaidrojumu, kas sasauca ar to, kas man jau agrāk likās saprotams. Gribu mēģināt tur teikto īsumā te uzrakstīt.

// *Iesākumā Dievs radīja debesis un zemi.* – Šī nav planēta Zeme un Debesis (to radīja vēlāk un nosauca par zemi un debesīm). Šeit acīmredzot Dievs radīja telpu un hipertelpu (ārpustelpu).

Bet zeme bija neiztaisīta un tukša, un tumsa bija pār dziļumiem, un Dieva gars lidinājās pār ūdeņiem. – Te ir pateikts, ka telpa – materiālā pasaule ir tukša. Ūdens ir haosa simbols.

Un Dievs sacīja: “Lai top gaisma.” Un gaisma tapa. – Liels sprādziens! Radās fotons – gaismas kvants!

Un:

Zinātnieku grūtības šodien: Aminokābes māk uztaisīt, pat DNS salīmēt, kā tas dabā notiek, bet ne jēdz uztaisīt dzīvu organismu, jo nespēj iebartot DNS-ā dzīvības esenci..., informatīvā esence pazūd! Tieši informācija ir tā, kas padara DNS dzīvu, bet informācija pati ir gaisīga, bez substances. Pagaidām cilvēki tikai spēj kopēt esošu informāciju, bet radīt jaunu nespēj. Dievs to spēj, un matērija kļūst dzīva. Matērija pati sevī nesatur dzīvību.

Bet vai informācija nav Logos? – Būtība, esence! //

31. janvārī

Nu tiešām, gribas teikt, *gadījās*, ka es šodien no vecām avīzēm izvilku turpat divus gadus vecu

Latvijas Luterāni. Un tur bija rakstīts par lielo sprādzienu un melnajiem caurumiem. Un viss noraidīts kā ateistisku astrofiziķu radīta teorija (blakus milzīgam jēdzienu un norišu sajaukumam). Bet ja arī neievērojam dažādus tulkojumus, secinājumus un ticības pārlicības, paliek pētnieku iegūtie fakti. Ja noliedzam jebkādu to saistību ar Dievu, vai tad neiznāk tā, ka cilvēki ir izdomājuši kaut ko, kā nemaz nav? Tas nav iespējams. Ārpus Dieva nav nekā.

Liekas, mums ir vieglāk pieņemt, ka Dievs kā bērns rotaļājas ar klucīšiem un bumbiņām telpā, nekā to, ka Viņš ar vārdu (informāciju) liek izraisīties vareniem, visu aptvērējiem procesiem. – Un cilvēks pamazām, pa drusciņai, kaut ko izpētī un atklāj.

Un arvien vairāk kā brīnums liekas visu neaptveramo procesu atainošana vienkāršiem vārdiem Bībelē, kas ikvienam visos laikos ir saprotama.

4. februārī

Vakardienas *Laika zīmju* raidījumā apskatīja Atklāsmes grāmatas 20. nodaļas pēdējos piecus pantus. Daža tur izteikta doma un vārdi "... no viņa vaiga bēga zeme un debess, un tiem nebija kur palikt" man nedeļa miera, bet tālāk arī netiku. Kaut kas sāka raisīties vēl vakarā. No rīta skatījums paplašinājās un ieguva kontūras.

Pēc grēkā krišanas Ādams un Ieva tika aizraidīti, bija zaudēts Dieva tuvums. Dievs gan atklājās un uzrunāja palaikam cilvēkus caur praviešiem, bet visumā palika neredzams, neaizsniedzams, iedvesa bailes. Jau sākot ar Mozu, arvien atkal priekšstats par Dievu ir saistīts ar uguni.

Laiku beigās nāca Jēzus Kristus, kļūdams par ceļu atpakaļ pie Dieva – caur uguni.

Ceļā ir jāsadeg visam, kas ir nesvēts, sārņains, nederīgs, – dzidrināti kā sudrabs, kausēti kā zelts – .

Uguni es esmu nācis nest uz zemes, un kā es vēlētos, kaut tā jau degtu.

Sakarības, kuņas saskatīju šorīt, neļaujas tagad stāstāmas. Bet Tēvs savā laikā dāvās skaidrību.

6. februārī

Zeme un debess bēga. – Sen jau zināms, ka mūsu Saules sistēma nestāv uz vietas, bet ir kustībā uz kaut kurieni. Pirms kāda laika esot atklājies, ka "mērķis" ir melnais caurums, blīva masa ar lielu pievilksanas spēku. Ja tas tā būtu, tad: Kā Dievs sākumā no blīvas matērijas brīnumainā veidā lika tapt visumam, saules sistēmai un zemei savā vietā, tā, laikam beidzoties, kad uz zemes dzīvības vairs nebūs, matērija var atkal *pazust* "melnajā caurumā" – blīvā matērijā. (Sk. 31. janvāra ierakstu)

7 februārī

Vēroju Ievu un domāju, cik gan ļoti grūti ir cilvēkam pielaiest pārmaiņas pašam sevī.

Ievā ir milzīga dziņa darboties, kas bieži saistās ar emocionālu pacēlumu un vēlmi ātri redzēt panākumus. – Var gan būt, ka tā nav specifiska viņai, tikai es nu redzu viņu. – Jaunās dzīves un skatījuma sākumā bija tā, ka pamazām, lasot, klausoties, lūdzot, kļuva skaidrs, ka ģimenes locekļiem pašiem jādzīvo sava dzīve, ka māte nevar vienmēr būt visa rīkotāja un darītāja. Tas bija, man tā šķiet, auglīgs laiks, kaut arī ne vienmēr viegls. Tad nāca iesaistīšanās draudzē. Kā no stāstījumiem saprotu, tur nenotiek nekas, kur Ieva nebūtu darītāja. Patiesībā, vecais modelis, kaut arī citu motīvu vadīts. Un zūd atkal interese par visu citu, - arī lasīšanu, klausīšanos, domāšanu.

Es zinu, ka padomju laikā patstāvīga domāšana, nerunājot nemaz par abstraktu, netika veicināta, un

bija varbūt pat nevēlama. Reizēm tā sekas ir stipri jūtamas un bēdīgas. –

Vai vārda *radošs* ļoti izplatītā lietošana, kas parasti neatbilst vārda būtībai un labā latviešu valodā arī nebūtu vēlama, nav tāda kā drusku paradoksāla reakcija?

10. februārī

Saule spīd acīs. Gaišs rīts. – Lūdzu archibīskapam sarunu. –

Ja nedzīvojam patiesībā, nedzīvojam Kristū, jo Kristus ir patiesība.

Ja nedzīvojam Kristū, esam miruši, jo Kristus ir dzīvība. – Sasaucas ar Apustuļu darbu. 5. nod. (Ananija un Sappīra).

Dievs ir mīlestība.

Ja mūsos nav mīlestības, mums nav nekā, ar ko pastāvēt Dieva priekšā. Viss sadeg.

Bet Viņa žēlastība paliek mūžīgi.

Varbūt kā sīks dārgmetala puteklīts mūsos, kas nesadeg, bet atstaro Dieva mīlestības uguni.

13. februārī

Sniegputenis. – Šīsnedēļas *Svētdienas Rītā* vairāki rakstiņi iepriecināja. Runa bija par lūgšanas un mīlestības nozīmi, kas var izpausties ģimenē un draudzē.

Pati šajās dienās atkal dziļāk apjautu, kas ir pilnīga uzticēšanās un paļaušanās Dievam.

Nav vēl skaidrs, vai un kāda nozīme ir katru reizi tam, ko sevī sajūtam un it kā redzam.

15. februārī

Ja cilvēks saka, ka Dieva nav (saprotams, arī velna ne), tam nav pilnīgi nekādas nozīmes un jēgas. Un tad arī kaut kādai diskusijai nav jēgas, jo diskusija vispār var notikt tikai tāpēc, ka Dievs ir. Ja Dieva nebūtu, nebūtu ne sliktā, ne labā, ne gaismas, ne tumsas, vispār nekā. Dabīgi, arī cilvēka ne (kas varētu kaut ko izdomāt), jo tādā it kā vakuumā cilvēks nevar dzīvot. – Es zinu, ka uzrakstītam un tāda veida tālākai domāšanai arī nav jēgas, bet es gribēju redzēt, vai var kaut kā “satvert” šo bezjēdzību un to izteikt.

Dieva noliedzēji kādā diskusijā, kuŗā ieskatījos, nevarēja, piemēram, vienoties pat par to, kāpēc mājai ir jumts, tāpat nespēja arī paskaidrot, kāpēc zagst tomēr ir slikti, ko ar *veselo saprātu* varētu tā pieņemt. Un kur gan rodas šis *veselais saprāts*, kas visu it kā kontrolē? *Kāpēc ir slikti ar pasažieru lidmašīnu ietriekties augstceltnē?* – Tāds jautājums ir bijis.

Šajās dienās lasīju 10. un nākošās nodaļas Ījaba grāmatā, un sapratu tajā atkal kaut ko skaidrāk un labāk. – Un tad nāca prātā kāds notikums pirms daudziem gadiem. Es vēl biju sava gaismas ceļa sākumā. Bija pirmās draudžu dienas. Un te, lielajā kopībā, Tēvs mani ļoti bagātīgi apdāvināja un vadīja. Visa nedēļa pagāja vienā brīnumā. Priekšpēdējā dienā es pēkšņi biju atstāta viena. Jutu to jau no paša rīta: dziesma īsti neskanēja, viss likās kā izģērbts un trūcīgs. Pusdienas klusumā devos uz mežu, lai būtu brīdi viena lūgšanā kopā ar Tēvu, kā to vēl iepriekšējā dienā biju brīnišķā veidā saņēmusi. Velti. Kāds sekoja un uzsāka sarunu. Vēlāk pēcpusdienā, piedaloties pārrunās, es pateicu kaut ko nevajadzīgi un ”greizi”, kā biju kādreiz agrāk domājusi, nevarēdama vēl saprast, kāpēc dažu lietu redzu citādāk. Pēc tam tūlīņ gan sapratu, ka nebija labi, bet neizsamisu, jo kaut kā zināju, ka tā nebija mana griba un “vaina”. – Savādi ir tas, ka atmiņā man šis notikums palika tā, it kā mēs būtu bijuši kādā pagrabstāva telpā un ne tur, kur parasti, kaut gan es skaidri zinu, ka tā nebija. –

Nākošā rītā manī skanēja kāda dziesma, ko bijām iepriekšējās dienās dziedājuši. Vārdus neatcerējos, bet biju droša, ka to atradīšu. Tā arī bija: kad nogāju lejā uz dievkalpojumu un paņēmu rokās mūsu Draudžu dienu dziesmu krājumiņu, tā ātri vien uzšķīrās, - *Jēzu, mīļais Pestītāj, mani vienu neatstāj*. Un es nebiju viena. – Un tad vēl četras dažādās (mācītāju) reakcijas atvadoties:

a) tiesātājs atraidījums, b) atturība, c) pamācība, d) sapratēja pieņemšana.

Aizsarga vairogs tika noņemts, kad biju atkal mājās, “pazemojums” jāizsāp.

Vienkārši nevaru pateikt, kāpēc tā notika, tomēr pieņemu un saprotu, ka man šāda pieredze bija vajadzīga (un varbūt ne tikai man). Tēvs to zina, un ar to lai pietiek.

17. februārī

. . . *gādājiet ar bailēm un drebēšanu, ka topat svēti* (Filip. 2, 12). – Vai esam svēti? (Jautājums raidījumā *Ja mani ļaudis*) –

Man liekas, uz šādiem jautājumiem ir vieglāk atbildēt, ja neatdalu sevi no Kristus. Pie Viņa turēties (= Viņš mani tur); ja esmu Viņā, esmu Viņa svētumā, tā tad svēta. Nošķiroties svētumu līdzī nepadēšu. Kristus nepiesien, kaut gan savā mīlestībā paliek nemainīgs. Viņa uzticība ir tā klints, par ko jau psalmos lasām.

Un Ījabs saka: Jau tas vien, ka varētu Viņa priekšā savus ceļus aizstāvēt, nāktu man par labu, *jo neviens bezdievis nevar nākt Viņa vaiga priekšā* (13, 15-16).

Ja Jēzus saka: *es jūs nepazīstu*, tad . . . – Un varbūt daudz esam skrējuši un darījuši. Tāpēc: *ar bailēm un drebēšanu* . . .

Kad sāku rakstīt, nenojautu, ka iznāks aplis.

20. februārī

Kādreiz, lasot par briesmīgiem notikumiem kara laikā, domājos saskatām, ka cilvēks var nonākt bezizejas stāvoklī tādā ziņā, ka nav iespējas palikt nevainīgam. Reiz nesen jau sapratu, ka gluži tā laikam tomēr nav. Un šodien jo skaidri saskatīju, ka, pilnīgi uzticoties Dievam, arvien būs kāda iespēja pirmam, būtiskam solim, lai nenoziegtos. Izdomāt to iepriekš nevar, un pavisam jau ne tālāko. Ja patiesi esmu gatava sekot, Kristus vada.

Pēdējā laikā arī pie mums atkal aktuāls kļuvis jautājums par postu, ko dabai nodara mūsu visu izraisītais piesārņojums, atmosfēras sasilšana, cita starpā. Jau vairākus gadu desmitus tas ir skaidri zināms, bet mainījies nav gluži nekas.

Un jo vairāk nostiprinās jau agrāk apjaustais, ka cilvēki paši savu Dieva doto dzīves telpu un līdz ar to sevi iznīcina. Un zeme būs atkal *tukša un neiztaisīta*.

Ja arī beigu beigās to aizkavēt nespēsīm, tomēr nepiedalīsimies apzinīgi šajā procesā. Visiem kopā draudzē tas būtu vieglāk. Šodien.

21. februārī

Pēdējā *Laika zīmju* raidījumā apskatīja 21. nodaļu. Jaunā Jeruzāleme – Dieva mājoklis pie cilvēkiem – Templis. – Vai kaut kas no tā neieskanas jau 27. psalmā? – Un viss būtībā jau ir. Kristus ir sākums un gals, Viņā ir viss.

23. februārī

Kam jūs grēkus piedosit, tiem tie būs piedoti. Jau agrāk šos vārdus sapratu tā, ka tie attiecas vispirms uz katra personīgo piedošanu. Tagad paveŗas dziļāka apjēga.

Reizēm var būt tā, ka es kādam piedodu, tomēr kaut kur paliek doma, apzināta vai neapzināta, Dieva tiesa vēl nāks. Pamazām redzu, ka ir tiešām šī iespēja atvērties lūgšanā tā, lai mana piedošana, ieplūstot Kristus piedošanā, aplāj visu pilnīgi, *nomazgā baltu*, arī manās acīs. – Gaisma, kuŗā nav ēnu.

24. februārī

Vakar vakarā atkal “saklausīju” tādu kā pēdējo akordu, - kāda lieta, kāds posms ir noslēdzies. Jāpieņem, ka mīlestība atraidīta, varbūt varētu tā teikt. Mūsu Baznīca ir palikusi tālu. Esmu degusi (un degu vēl arvien), bet visam ir savs laiks, savs sākums un beigas. – Debesu Tēvs visu novedīs galā.

26. februārī

Pie mums te ir izveidojusies pavisam neparasta situācija. Cilvēks nonācis purvā, iespējas un palīdzību, lai no tā izkļūtu, nepieņem, ignorē grūtības, ko rada staignais pamats, un turpina darboties ar milzīgu gribas spēku, kaut grimšana pamazām kļūst skaidri redzama (un mūsu Baznīcā uz to gaida, vai arī vienkārši uz vecuma nespēku).

Kādu dienu radās jautājums, kā tas tomēr tā var būt, ka šo procesu it kā īsti nepamana un tas tik ļoti ieilgst. Saskatīju, ka daudz un dažādi apstākļi jau no paša sākuma, kā arī amata radītā autoritāte, paša cilvēka dotības un prasme tās izmantot, sabiedrības “vienaldzība” un garīgo vērtību trūkums, ir pamazām saaudušies lielā tīklā. Purvā iegremdēts tas paliek neredzams, bet aizkavē grimšanu, un uz tā var atsperties, kas purvā staigā. Saprotams, šis tīkls neturētos, ja nebūtu visapkārt daudz roku, kas to tur. Un ļaudis to dara, bieži neapzinoties lietas būtību, ieraduma, pieklājības, izdevīguma, baiļu vai personīgu simpātiju un saistību dēļ.

Daudz mums ir jāmacās, bet taču Tēvs pats lielā pacietībā grib mūs mācīt un vadīt. – Cik ilgi man vajadzēja, jau lietas skaidri saskatot, līdz sapratu, ka nedrīkstu tīklu turēt, jo, to darot, kļūstu līdzvainīga visā šajā postā.

4. martā

Sniegs turas, tāpat sals, kas dažu nakti bija tiešām “ar zobiem”, taču saulainās dienas, kas nu jau itin gaŗas, ļāva to gandrīz aizmirst.

Juris Lujāns savas intervijas beigās žurnālā *Tikšanās* saka: “Kad tu neredzamās lietas sauc vārdā, tad tās kļūst redzamas, un viss notiek.” Tas sasaucas ar to, pie kā arī es esmu nonākusi pēdējā laikā: Patiesības noklusēšanas dēļ radītais sastingums šeit ir “jāsauc vārdā”.

Ieskatījos tīmeklī. Tur bija kāds jautājums par laulībām baznīcā. Un lieku reizi skaidri parādījās, cik vajadzīgas ir noteiktas baznīcas prasības cilvēkiem, kas vēl nav draudzē, - iesvētes mācība un pamācība vismaz. To arī pilnīgi dabiski tā pieņem. Ja tā nav, rodas neizpratne un slikta slava baznīcai.

Luterāņu baznīca šeit Aizputē saistās galvenokārt ar priekšstatu par skaistām ceremonijām. Pie tā ir jau tā pierasts, ka tālāk nemaz nedomā. Ka šādu stāvokli tā vienkārši pieņem, varbūt saistās arī ar to, ka esam tālu no Rīgas. Garīgā ziņā tāds pamests stūris, kas nevienu daudz neinteresē.

6. martā

Šorīt viss likās kaut kā nozīmīgs un sagādāja prieku. Dienas lozunga vārds, dziesmas, sprediķis *Svētdienas rītā*, viss. Tēva padoms un palīdzība, ja vien ko lūdzu.

14. martā

Vēl arvien ziema. Šodien snigtin sniga. Stindzīgs sals naktīs. Drusku aukstums ir ienācis arī manī. Ar lielu interesi lasu grāmatu par Jāni Kalniņu. Žēl, ka neesmu vairāk un apzinīgi viņa darbus dzirdējusi. – Arvien atkal priecājos, pateicos un brīnos par to, cik bagātīgi Dievs apdāvina cilvēkus, neprasīdams neko pretī. Un cik daudz lielāka vēl var būt svētība, ja dāvanas ne tikai lieto, bet apzinās devēju un iekļaujas tā pilnībā. –

Ziedu pušķi vāzēs visapkārt atgādina vēl manu dzimumdienu. Daudz ir gadu, Tēva dāvāti. Viņa prāts lai notiek.

Latvijas Luterānī lasīju Ilāra Plūmes rakstu *Kristietība un tās liktenis “vecajā pasaulē”* (pamatojoties uz K.Hagena rakstu *Kristietības noriets Eiropā*). Būtībā gan nebija daudz jauna, bet palīdzēja tas, ka lietu virzība pēdējos gadsimtos kļuva pārskatāma noteiktā secībā un sakarībā. – Apustulis Pāvils saka: *Tā nu paliek ticība, cerība, mīlestība ...* (ļoti bieži nelietīgi valkāti vārdi). Kas ir palicis šodien? Ticība – kam? Šim un tam. Tāpat cerībai nav nekāda pamata, jo nav patiesības. Un ja tās nav, nav – grūta doma – mīlestības, nav nekā. Otrādi būtu īsāki: Ja Dieva nebūtu, Pāvils nebūtu varējis tā teikt.

Bet Dievs ir, nemainīgā mīlestība un žēlastība, kas paliek mūžīgi. Un mēs esam, ja paliekam Viņā, - mīlestībā, kas var īstenoties draudzē.

Lai kur sāktu, arvien jānonāk pie tā paša. Nav jau tā, ka būtu kāds prenostatījums. Secība ir būtiska. Ja ir patiesas, dzīvas draudzes, var būt arī skaistas baznīcas, dievkalpojumi (“mūsdienīgi” vai “augstās mesas”) un pārvaldes aparāts. Otrādi ne.

Cik ilgs laiks mums vēl ir dots? Šodienā.

16. martā

Baznīcas ļaudis bieži nepazīst Bībeli, vai varbūt labāk teikt, - tie, kas sevi sauc par luterāņiem. Vienmēr atkal ir jau par to domāts. Kad tagad izlasīju līdzīgu piezīmi, saskatīju konkrētu iespēju. Draudzēs noteikti ir jādodomā vairāk par mācīšanu. Ja nav izejvielas, materiāla, nevar nekas veidoties un augt. Lai cik laba darbošanās būtu, tās nepietiek, ja apkārt izplatījies garīgs kūtrums. Maza norāde dievkalpojumā varbūt varētu būt sākums. Kaut vai tā, ka mācītājs ziņojumu daļā visus aicina mājās lasīt kādu noteiktu Bībeles tekstu, saistot to, piemēram, ar Bībeles stundām, kur tie, kam rastos lielāka interese vai jautājumi, varētu tekstu pārrunāt un sapratni paplašināt. Vai arī, norādot uz nākošās svētdienas sprediķa tekstu, ko tad atkal kādu vakaru mācītājs varētu pārrunāt interesentu grupā. Katrā ziņā iegūtu arī mācītājs.

Sevišķa nozīme tam būtu draudzēs, kur dievkalpojumi notiek reti.

23. martā

Tikko izlasīju grāmatu par *Smith Wigglesworth*, kas man bija ļoti vajadzīga. Vidē, kur tik pat kā nav ierosmju, apstiprinājuma vai palīdzības un atbalss. Tēvs gādā. Ziņrūna vienu dienu vienkārši atnesa.

Ko jau apjautu, tomēr neiedrošinājos tiešos un skaidros vārdos izteikt, jo kaut kā it kā pietrūka, tagad, liekas, ir noskaidrojies.

Albert Hibbert

Ein Mann nach dem Herzen Gottes – Smith Wigglesworth

PPC. M. Fliss, Hamburg, 1. Aufl. 1983

Original: Smith Wigglesworth – The Secret of His Power

Harrison House Inc., Tulsa, Okl., USA 1982

ISBN 3-922349-13-7

26. martā

... un sirds Viņam par tiem iežēlojās, jo tie bija kā avis, kam nav gana. (Mk. 6, 34)

Par šiem vārdiem domāju vakar. *Svētdienas Rītā* biju lasījusi par laulību ceremoniju kāda televīzijas raidījuma ietvaros un tā sekām mūsu baznīcā. – Aizputes baznīcā (un filiālēs) līdzīgas laulību ceremonijas var notikt un notiek kuŗu katru brīdi. Domāju par tiem simtos skaitāmiem cilvēkiem, kas arī šādas rīcības dēļ tiek atstāti vai ievesti maldos.

Un izskatās tā, it kā LELB uztverē Aizpute būtu “nevienam nepiederoša zeme”, kuŗā saimnieko kāds privātuzņēmējs. Tak jau kaut kas. Bet mūsu baznīca ir slima. – *Jēzus sirds iežēlojas ...*

29. martā

Saules dienas. Bija Lieldienas.

Kādreiz kādā raidījumā izskanēja jautājums, vai velns bija jau pirms cilvēkiem Ēdenes dārzā. – Kad cilvēks bija radīts, spējīgs domāt, uztvert esošo, redzamo un neredzamo, pazīt Dievu, tas varēja notikt tikai tādā veidā, ja bija iedaļas ar + un – vērtībām, pozitīvo un negatīvo, dzīvību un nāvi. Tā Dievs cilvēku bija radījis (un ne “klonējis”). *Un Dievs tas Kungs lika izaugt ... dzīvības kokam un ļauna un laba atzīšanas kokam.*

Dievs nav ievietojams kaut kādā vērtību skalā un paliek mums neaptveŗams. Līdz viņai dienai, - kad neskaitīsim vairs dienas. Varbūt.

1. aprīlī

Esmu vēlreiz kļuvusi vecmāmiņa. 30. martā pusdienas laikā piedzima Oskars.

Miķelis ar ģimeni pašreiz ir Romā.

Tēvs brīnumaini visu vada. Arī šeit.

Esmu ļoti nespēcīga, bet ne atstāta.

30. martā pienāca arī ziņa no archibīskapa kancelejas, kas nu nav vairs aktuāla (sk. 24. febr.).

3. aprīlī

Vēl arvien saule. Ūdeņi pļavā pazuduši. Mājas priekšā ēnā drusku vēl sniegs turas. –

Mosties dzīvībai. – Šis pavasaris varbūt atnesīs arī iespēju jaunai elpai Aizputē? Pilsētas Domē kaut kas ir sakustējies.

Rīta pusē reizēm atnāk sapņi, kas nepatīk. Arvien ar kaut ko netieku galā; kaut kur ir jābrauc, bet es nepavisam vēl neesmu gatava. Lūdzu šorīt palīdzību saskaīt, kas būtu vēl kārtojams un darāms, lai esmu īstā laikā gatava. Domāju, Tēvs zina īsto laiku, Viņš mani paņems īstajā laikā projām. Un tad es sapratu, ka arī tur ir vajadzīga saskaņa. Debesu Tēvs arī šajā solī un brīdī neko neuzspiež.

Vienkārši būt ar skrējieniem galā. Mājās.

24. aprīlī

Vakar palasīju tīmeklī diskusiju par sabatu: sestdiena vai svētdiena? Gaŗu gaŗie citāti un skaidrojumi skaidrību tomēr neradīja. Apjautu būtību un sapratu, ka patiesībā viss ir vienkārši, bet kā to "pierādīt"? Pirms iemigšanas domāju vēl, jājautā Tēvam. Un šorīt nāca atbilde. –

Kad Dievs radīja pasauli, nebija vēl nekādu kalendāru vai kas tamlīdzīgs. Jā, nebija cilvēku, kas kaut ko rēķinātu un skaitītu. Kā tas vēlāk notika, ka cilvēkiem kļuva skaidrs šis septiņu dienu ritms, par to tuvāk nekas nav stāstīts, tāpat arī ne par to, vai, kas un kad noteica, kā dienu skaitīšanu sākt, kurai būs būt pirmai dienai. Bez tam, vakars un rīts saistās ar zemes riņķošanu ap sauli, jūdi vadījās pēc mēness kalendāra un tā joprojām. Secinājums var būt tikai viens: ar visiem šiem rēķiniem nenonākam pie būtības. Būtiskais ir vienkārši šis septiņu dienu ritms: *Sešas dienas strādāriet, septītā lai ir svēta tam Kungam.* – Patiesībā, tā arī to katrs saprot, bet ko darīt ar dažādiem kalendāriem, daudzu gadu teoloģijas studijām un vēlmi būt *pareizam*?!

25. aprīlī

Pagājušo ceturtdien, 21. aprīlī, bija atbraucis Mārtiņš Urdze. Tā bija Tēva mīlestības dāvana man. Svētais vakarēdiens.

Un šodien pienāca vēstulīte no skolas laika draudzenes Dzidras tālajā Austrālijā, kas mani sauca par Imaru. Nebijām vairs sarakstījušās kādus divdesmit gadus.

“Vēsture rāda, ka ģimenes institūcijai kādā kultūrā izirstot, tas nelabvēlīgi ietekmē visu, sākot ar valdības darba efektivitāti un beidzot ar tautas kopīgo labklājību.” (J. Dobson)

- Vai paaugstinātie dzemdību pabalsti palīdzēs?

27. aprīlī

Tik ļoti bagāta diena. – Tikai pamazām viss sakārtosies. – Sākšu ar vakardienu, kad biju brīdi pilsētā (pie zobārstes). Vēlāk sapratu atkal, cik daudz vēl jāmacās. Pazemības trūksts. Arī tam, piemēram, ka vecuma un ar to saistīto grūtību dēļ, citu acīs kļūsti par pamuļķi, būtībā nav nekādas nozīmes. – Kristus mīlestības skatiens nemainās.

Vakarā piezvanīju Mārtiņam. Un tikai tagad uzzināju, ka mazais Oskars pirms pāris nedēļām ir bijis ļoti slims (sepsis) un Dievs savā žēlastībā viņu dziedinājis. -----

Šorīt sapnī redzēju sevi atkal situācijā, kas mani it kā sasaistīja un noveda zināmā atkarībā, kur beigās sava loma bija Rūtai. Lūdzu Tēvam skaidrību un saņemu atbildi. Sakars visam bija ar to pilnīgo piedošanu, par ko esmu mēģinājusi rakstīt 23. februārī. Lai Kristus varētu manī mājot. Un lūgšana kļuva iespējama.

Pēcpusdienā bija divas vēstulītes e-pastā. No mana Mārtiņa ar Ulīša bildi un Mārtiņa Urdzes ar Diakonijas darba pārskatu.

Un tikko vakarā vēl piezvanīja Zīgrūna, kas ir atkal Aizputē un domā mani apciemot.

Tikai daži trūcīgi vārdi, kas nekādi nevar mēroties ar lielo bagātību.

30. aprīlī

Nekoptajā zālājā uzziedējušas vijolītes. Pirmais zaļums manāms krūmos.

Aktuālā diskusija vakar par eitanāziju. – Kāpēc šāda veida diskusijas īsti nepadodas? Būs laikam tā, ka nevar vienkārši kristīgo skatījumu attiecināt uz *pasauli*, sekulāro sabiedrību, kas Dieva vārdu nepazīst vai būtībā nesaprot. Viegli nonākot pie nosodīšanas un šausmināšanās, nekas nav palīdzēts.

Informācija un pārrunas par norisēm pasaulē ir vajadzīgas un labas kristīgā vidē, bet, jautājumus un secinājumus varam attiecināt tikai paši uz sevi. Vai mums lietu būtība ir tiešām skaidra? Kā tas attiecas tieši uz katru vienu no mums, un kādas konkrētā gadījumā varētu būt rīcības iespējas? Viela pārdomām un skaidru atbilžu meklēšanai draudzēs, kur vajadzības gadījumā gūstams arī atbalsts.

3. maijā

Svētdienas Rītā lasīju prof. Slenczkas pārskatu par Lutera Akadēmijas 8. mācību gadu, kas bijis pēdējais viņa vadībā. Paldies Dievam par šiem gadiem! Pārskats bija arī jau atvadas, un tur bija dažs būtisks un vērtīgs norādījums par baznīcu kopumā. Vai un cik to saklausīs? – Kapitula sēdē, savukārt, cita starpā ir runāts par LELB īpašumu apsaimniekošanas un LELB izglītības stratēģisko plānu. Man pēc lasītā atkal reiz jādomā par to, kā tas īsti ir ar mūsu nabadzību, vēlmēm un priekšstatiem. Akadēmijas rektors strādā bez atalgojuma, bet mēs ceļam “pilis”?

Un vēl cits aspekts. Padoms un palīdzība no ārzemēm var būt ļoti labi un vajadzīgi, bet vispirms tomēr redzēt, kas mums jau ir. Un mums ir daudz vērtību taisni mūsu pašreizējā situācijā, kad ticība, baznīca, draudze ir vēl tomēr kaut kas jauns, kaut kas citāds. Nepazaudēt šo iespēju patiesi jaunu dzīvi veidot uz drošā pamata, kas ir Jēzus Kristus, un kur katram vienam Dieva aicinātam ir sevišķa vērtība. Neatstāt *savu pirmo mīlestību* (Atkl.gr. 2), kas ir liels dārgums, bet to padziļināt draudžu kopībā. Ne ārējais ietērps rada būtību, bet gan būtība pati nosaka un veido savu ietērpu. Celtnes, kā tas redzams daudzviet Eiropā, var palikt arī tukšas. Ja būs Kristū atjaunoti cilvēki, kas tās pilda, nekā netrūks.

5. maijā

Vācu žurnālā *Entscheidung* lasīju par kādu piecgadīgu meitenīti, kas pēc asins izplūduma smadzenēs tagad jau sešus gadus atrodas komas stāvoklī. Pēc tūlītējās pirmās operācijas noskaidrojās, ka bērns nevar patstāvīgi elpot, bet – ir vēl dzīvs. Bērna vecāki ir ticīgi. Līdz ar vecākiem ļoti daudz cilvēku draudzē un arī tālu ārpus tās ir lūguši un lūdz Dievu par atveseļošanu. Par notiekošo un savām pārdomām raksta meitenītes tēvs. Visam cauri vijas kaut kāda cerība un blakus nesapratnei tāda kā Dieva attaisnošana.

Man bija daudz par to jādomā. Pamazām sapratu būtiskāko. Tā nav Dieva griba, ka cilvēks “dzīvo” tādā stāvoklī. – Par secinājumiem, kas izriet no pretēja pieņēmuma, nevaru domāt, tās ir šausmas. – Visā tajā, kas rakstā bija stāstīts par lūgšanām un Dieva vārdu, varbūt tomēr trūka pilnīgas uzticēšanās Dievam: *Tavs prāts lai notiek!* (bez noteikumiem un ierobežojumiem)?

Mūsu laikā, kad it kā ir tik daudz iespēju un piedāvājumu, nepastāvēsim, ja nemācīsimies izšķirīgā brīdī pilnīgā pašāvērbā visu ielikt Debesu Tēva rokās, paši paliekot tukšām rokām, – spējīgām saņemt.

Paliek vēl jautājums par neticīgiem ārstiem un likumdevējiem. Arī viņi, saprotams, ir Dievam pakļauti, bet vai tas tomēr neskaņ arī mūs ikvienu un visus kopā – Baznīcu?

6. maijā

Šodien lasīju par kādu citu gadījumu. Kāds cilvēks dzīvo bagātu dzīvi, mācoties, strādājot, sportojot (spēlē galda tenisu), kaut piedzimis bez rokām. Raksta virsraksts ir: *Es neesmu Dieva kļūda*, un tālāk pārliecība, ka Dievs viņu taisni tādu ir veidojis.

Nē, Dievs tiešām nebūs kļūdījis, bet – vai būs veidojis cilvēku bez rokām? – Atceros gadījumu Vācijā, kad miega zāļu *Contergan* (thalidomid) iespaidā, ko bija lietojušas sievietes grūtniecības laikā, piedzima liels skaits bērnu bez rokām (un kājām). Laiks varētu saskanēt, bet ne tas ir būtiski. – Par to, ka Dievs arī šādā gadījumā dāvā iespējas jēgpilnai un saturīgai dzīvei, ir daudz liecību.

15. maijā

Vasarsvētki. Silta saules diena. Pelēkumam pāri jau klājies zaļums. Un tulpes zied dārzos, grāvmalā neaizmirstules, un pienenes, pienenes visur.

Ja dzīvi varētu salīdzināt ar grāmatu, tad es redzu, ka ik pa laikam pāršķīras kāda no pēdējām lapām. Tas izpaužas tā, ka pēc Tēva dāvāta *impulsa* dažādā veidā (piemēram, arī sapnī) tu saproti, ka kādam ceļa posmam ir gals, kādas attiecības ir pabeigtas un nodotas līdz ar cilvēkiem Tēva gādībai un žēlastībai. Tas ir liels atvieglojums un liela dāvana zināt, ka aiz tevis nepaliek daudz nesakārtotā.

25. maijā

Pirms pāris dienām pēkšņi kļuva ļoti silti. Ķirši un ābeles zied, kastaņi un ceriņi, un ievas, protams. Pat jau arī ūdens rozēs, cik vēl dīķī palikušas. Es varu arvien atkal tikai teikt, ka šāda vasaras atnākšana ir brīnums. Pēkšņi viss notiek un ir pārmainījies.

Iznāca tā, ka ar dažiem teikumiem piedalījos kādā tīmekļa diskusijā. Un tad man pajautāja, vai esot dzirdējusi par 1901. gada Berlīnes paziņojumu. – Kaut ko esmu dzirdējusi gan: pulks teologu sanākuši un nolēmuši, ka toreizējā atmodas kustība esot velna darbs. Un daudzviet lēmums vēl šodien ir spēkā. Nezināju gan, ka un kā tas ir Latvijā. – Nezinu, vai kāds ir līdz galam izdomājis un paskaidrojis, ko šāds manifestats patiesībā nozīmē?

Vēl drusku pārsteidza tas, ka kādu cilvēku it kā var „apvainot harismatismā”. Vai te nebūs kaut kas sagriezies greizi, jo grieķu vārds *charisma* nozīmē: žēlastības dāvana, kas iepriecina, pārsteidz, izraisa izbrīnu?

Šajā sakarībā gribu pieminēt manā uztverē ļoti labu grāmatu (ap 20 izdevumu), ko sarakstījis Tērbatas universitātes vācu draudzes mācītājs Ralfs Luters (1887 – 1931):

Luther, Ralf

Neutestamentliches Woerterbuch

Eine Einfuehrung in Sprache und Sinn der urchristlichen Schriften

4. Aufl. d. Taschenbuchausg. 1980

Guetersloher Verlagshaus Mohn

ISBN 3-579-03717-X

29. maijā

Svētdiena. Ziedu pilnie ābeļu zari loga priekšā ir tik skaisti. Patīkams liekas arī vasarīgais siltums, bet jau ir ienācis kaut kas draudīgs, atgādinājums par visa mainību.

Nebūs tikai laika apstākļu izraisītās grūtības Latgalē, bet lai būtu kā būdams, Debesu Tēva nemainība un viņa žēlastība ir mierinājums un ieprieca.

7. jūnijā

Bija tādas piepildītas dienas. Nav viegli atrast veidu, kā to ietvert vārdos. Ka patiesa draudzība un tuvība ir tikai Dievā iespējama, tas jau bija skaidrs, bet, ka Tēvs to dāvā tādā gluži brīnumainā veidā pāri laikam un jebkādām robežām, man esot un paliekot te vienai, pieredzu tagad. Tāda nebijusi garīga tuvība un sastapšanās cerība dota ar Ņinu un Valiju, klases biedrenēm kādreiz pirms 65 gadiem ģimnazijā, ar kužām nebija nekādu sakaru kopš tā laika, bet kas bija paturētas sirds siltumā un lūgšanās. Un arī vēl ar agrāko skolas biedreni Dzidru, kas tagad ir Austrālijā.

27. jūlijā Šis process turpinās. Brīnišķīga salīdzināšanās un tikšanās cerība ar cilvēkiem, kas reiz bijuši vai ir manā dzīvē, Dievam vien zināmā laikā un veidā kļūst iespējama.

Tīmeklī arvien atkal diskusijas par atdzimšanu Svētajā Garā. Es saprotu, ka teoloģiskai skaidrībai jābūt, bet tā tomēr vienmēr paliks nepilnīga, jo nav atdalāma no subjektīvās pieredzes. Šajā gadījumā visā pilnībā īstenojas katra viena ciešā saistība ar Jēzu. – *Es nāksu, iemājošu un būšu ar jums.* – Vājuma brīži un klupšana var būt, bet būtību nemaina.

10. jūnijā

Par Ticības apliecībā teikto “*nokāpis ellē*” kādreiz dzirdēti dažādi jautājumi un viedokļi. Tagad saprotu tā, ka šis apliecinājums cieši saistās ar Kristus pie krusta teikto “*Mans Dievs, mans Dievs, kāpēc tu mani esi atstājis*”. Jēzus Kristus uzņēmās visu mūsu grēku nastu un tā sekas, un iznesa to līdz pēdējai konsekvencei – būt bez Dieva. Un cilvēks bez Dieva nonāk ellē.

Negaidīts secinājums: Ja Jēzus arī šo galējo stāvokli mūsu vietā ir izcietis, mums ir dota cerība! (Apjausta jau agrāk.)

16. jūnijā

Būt mēsliem Kristus dārzā. – Pie tā nonācu pēc sevišķi gaišas dienas bezmiega naktī, un esmu tik laimīga.

Vasarīgi silta un gaiša diena. Apbraucu līkumu pilsētā. Tikai acis rāda tā “šķērsām”.

Citādi liels klusums.

24. jūnijā

Jāņi, pirmās zemenes, pujuenes zied. Un smaržo tik ļoti, istabā ienestas.

Lasīju, ka kāds jūds atvēries ticībai Jēzum, lasot Jēzus cilts rakstus Mateja evaņģēlija sākumā. Un pamazām radās skaidrība šajā lietā, kas līdz šim bija pieņemta ticībā. – Miesīgo pēctecību nosaka dzimumsūna. Un Dievs to veidoja Marijā ar *Dāvida cilts* iezīmēm. – Es, saprotams, nezinu, kā Dievs darīja, bet tā mēs to varētu saprast.

27. jūnijā

Jauna doma dota. – Pēc tam kad es vakar palasīju kādu diskusiju “Virtuālā baznīcā”, bija jādomā par cilvēku tiekšanos (vai vajadzību) pēc likumiem, kas noteiktu ne tikai gaitu un rīcību organizētā sabiedrībā, bet arī ticību, dzīvi ar Dievu. Ja tādi ir, tad lielā mērā ir arī skaidrs (aprēķināms), ko es varu sagaidīt, likumus pildot. Un ar tiem tad var arī kaut kā rīkoties: “pārprast”, sašaurināt, paplašināt, pielāgot vai vēl ko citu. Un galu galā arī otru tiesāt. Ar likumiem ir saistīti daudz vārdu vajadzības izteiksmē (jādara, jādod utt.) un pretnostatījumi: drīkst – nedrīkst, pareizi – nepareizi.

Bet taisni šādiem vārdiem un jēdzieniem kristīgā ticībā patiesībā nav vietas.

Varbūt tāpēc daudzkārt, virspusīgi uz to paraugoties, liekas, tā ir pārāk vienkārša un netverama “izglītotam” cilvēkam un meklējumi jāturpina, parasti kaut kur austrumu virzienā.

Mācība mums ir vajadzīga. Mums tā ir vajadzīga, – kopumam, Baznīcai. Grūtības sākas tad, ja turamies pie pārliecības, ka Dievs vienmēr var un “drīkst” rīkoties pēc noteiktās mācības tikai tā, kā mēs to saprotam vai vēlamies. – Galu galā tas var arī atkal novest pie arvien detalizētākiem vai kategoriskākiem skaidrojumiem un visa cita “velnišķošanas”. – Ja mūsu mācības pamati ir patiesi un balstīti Dieva Vārdā, tad Dieva rīcība iepretīm mums, saprotams, tiem arī atbildīs. Tomēr – šajā ziņā varētu viņu varbūt salīdzināt ar ģeniālu mūziķi, kas par doto tēmu rada brīnišķīgas variācijas un katrā skaņā var saklausīt un ielikt neskaitāmas nianšes. Atklāts paliek jautājums, cik daudz mēs katrs viens no tā varam uztvert un saklausīt.

Tieši šis it kā daudzu likumu trūkums – Kristū Jēzū viss ir piepildīts – var būt zīme, kas kristīgo ticību atšķir no dažādām reliģijām. *Svabadībai es jūs esmu atsvabinājis* ir varens un brīnišķīgs vārds, plašums, kuŗā nav “vienkārši” dzīvot, jo tas pārvar robežas un ietiecas mūžībā.

Kristīgās ticības augstākais bauslis ir mīlēt Dievu un savu tuvāko; no tā arī izriet viss pārējais. Un tās piepildījums ir mīlestība.

2. jūlijā

Mazajam Oskaram vaina ir bijusi nierītēs (liekas, slimnīcā iegūta), vēl ārstē.

Lūgšanā ielieku viņu pilnīgi Jēzus rokās. Un Kungs dod atbildi. Nierītes būs veselas.

Mīlestība, no Dieva nākot un darbojoties arī caur mums, viņa radījumiem, ir kā dārgs tīkls, kas mūs tur un uztur. Kur tās nav, ir baisms, melns caurums. – Bet Dieva mīlestība Kristus nopelnā (sakarība ar 10. jūnija ierakstu?) iesniedzas arī tur.

11. jūlijā

No vienas puses atraisīšanās turpinās, no otras puses tuvība ar kungu Kungu nostiprinās. Un patiesi visu Viņam var nodot. Arī bērnus, kam vairs neesmu vajadzīga. Un rūpes par ikdienu. – Jau pirms kāda laika kļuva skaidrs, ka ārsts vairs nebūs jāaicina.

15. jūlijā

Gribu pieminēt savas brokastis pašreiz,- cik ļoti bagātīgi Tēvs par mani gādā! – Vispirms *Lāča* maizīte ar žāvētu lasi un svaigiem zaļumiem. Un tad drusku biezpiena, zemenes, krējums, ar kraukšķīgām pārslīņām (*Muesli*) pārkaisīts. Pilnīgi luksuss. –

Zemeņu laiks gan pamazām jau beidzas, nāks citas ogas, ja drīzumā sagaidīsim lietu. Lai arī cik patīkamas ir pašreizējās saules piesildītās dienas, augiem slāpst. Tepat dārzā zem ābelēm sabiruši daudz, daudz mazo ābolīšu.

16. jūlijā

Pārlasot vēl grāmatiņu par *Smith Wigglesworth*, ievēroju dažas būtiskas sakarības, bet nu vairs visu skaidri neatceros. Tāpēc tikai kāds citāts:

“Wer etwas von Gott erlangen moechte, muss sich in den Himmel hineinbeten. Dort gibt es alles, was wir brauchen. Wer auf der Erde bleibt und trotzdem erwartet, von Gott etwas zu empfangen, wird stets enttaeuscht werden.”

Mūsu piederība ir debesīs!

28. jūlijā

Papildinājums ierakstam 2003. gada 26. septembrī.

Kādu dienu, kad atkal reiz lasīju Ecechiēla grāmatā (kas man dažā ziņā palīdzēja arī toreiz, pirms vienpadsmit gadiem), redzēju, ka toreiz redzētai parādībai, kuŗu jau agrāk uztvēru kā Dieva godības atspīdumu, nav jāmeklē skaidrojums, tā bija zīme visam notiekošam.

1. augustā

Vai ir jau agrāk bijis tāds laiks, kad vārdi tādā mērā pazaudē savu jēgu un nozīmi kā tas ir šodien? Tos var savirknēt kā tukšas pākstis pēc savas patikas un neko skaidri nepateikt vai arī lietot kā bumbiņas, kuŗas katrs var ielikt savu sapratni (vai nesapratni). Sevišķi viegli tas notiek ar svešvārdiem, jo kas gan zina vai arī cenšas noskaidrot to izcelsmi un nozīmi? Noteiktos gadījumos tas tomēr nav viss. Liekas, jēdzienu sajaukšana tur nav vienkārši “sagādīšanās”.

Ja *dēmokratiju* pie mums kādreiz vienkārši pārprata, domājot, ka tas nozīmē, ka katrs dara ko grib, tad tagad *dēmokratiju* lieto par līdzekli, lai kāda grupa (plašā nozīmē) savus uzskatus varētu uzspiest citiem, arī vairākumam. ‘Ja tu gribi būt labs dēmokrats, pieņem visu.’ Un ne tikai pie mums.

Ja šeit svešvārda vietā lietotu tā latviskojumu, īstenībā nekas vairs nemainītos. Tāpat kā ar vārdiem *tolerance* un *diskriminācija*, ko vakar raidījumā *Lai nāk tava valstība* pieminēja archibīskaps Vanags. Pirmo vienkārši vienādo ar *akceptu* (pieņemšanu) un otru lieto “pēc vajadzības”, sagrozot tā jēgu.

6. augustā

Ir tik bēdīgi, arvien atkal sastopoties ar domu un vārdu mudžekļiem. Šodien palasīju *Brīvo Latviju*, kas patiesībā ir diezgan “konservatīva” un mierīga. Drusku pat izbrīnīja Ojāra Celles komentāri. Vecāks vīrs, likās citādi itin nosvērts savās pārdomās. Bet nu atskatījās uz 23. jūlija notikumiem Rīgā, un viss kļuva iespējams. Pamatā jau bija lielā aversija pret Pirmo Partiju (LPP) un to “cunfti” vispār. Un tad iznāca tā, cita starpā, ka (it kā) *pareizā tikumība un morāle*, ko, izmantojot situāciju, deklarējušas baznīcas un politiķi, beigās izrādās *amorāls oportūnisms*. Ja vienā teikumā ir runa par to, ka pati *Dabas māte* evolūcijas procesā gādājusi par cilvēku ‘dažādību’, tad nākošā par *Radītāju*, ar kuŗu pretrunā esot garīdznieku nostāja. Ir arī citēta Latvijas cilvēktiesību un etnisko studiju centra direktore: “Mums trūkst līderu, kas iezīmētu vērtības un pateiktu: mums šāda neiecietība nav pieņemama.” – Dievs savā vārdā izsenis visas vērtības ir iezīmējis, bet mēs arvien vēl meklējam *līderus*. Kaut gan patiesībā jau netrūkst tādu, kas “iezīmē vērtības” – ikreiz pēc vajadzības. Un kā lai cilvēki sarunājas, ja katram par kādu pieminētu jēdzienu ir sava izpratne? – Es tagad saprotu, ka laikam arī tāpēc cilvēki tikpat kā vairs

nesarunājas. Ja runā, tad katrs savu, vai arī savstarpēji apsaukājas. –

Ir jau gan arī tiešām bieži tā, ka par mūsu vadītāju vērtību izpratni valstī, Eiropā un pasaulē nav skaidrības. Tā, piemēram, arī atreferējumā par septiņu Eiropas valšņu vadītāju izstrādāto ziņojumu par problēmām Eiropas Savienībā. Tur ir tik daudz 'lielu' vārdu un jēdzienu, savirknēti cits aiz cita, kas katrs par sevi lasītājam jau nebūs īsti skaidri, un varbūt ne tikai lasītājam, tad kur nu vēl viss kopums. (Kaut gan bija arī uzsvērts, "ka pavalstniekiem saprotamā veidā jāstāsta, kā darbojas ES ...") Es vispirms, piemēram, apstājos pie *globalizācijas*, kas tur bija uztverama kā vērtība, kas mums jāveido. Bet ko tā īsti nozīmē, kur tāda radusies un kāpēc?! Kur rodamas atbildes?

10. augustā

Līst un līst. *Bet saules dienas drīz zudīs ...* kādreiz rakstīja Poruks, nāk prātā. Sapņos bieži esmu kopā ar savējiem, kas ir aizsaulē. Viss ir šodiena. Dzīves sākums un beigas, iznākšana no mūžības un atgriešanās tajā, ir vienā punktā. Jau kopš kāda mēneša nevaru vairs braukt ar riteni. Bezgalīgā laipnībā Tēvs vada soli pa solim.

"Nav pareiza veida kā darīt nepareizas lietas," lasīju nesen. Tik īsi un skaidri.

12. augustā

Pēdējās dienās dāvāta skaidrība un iedrošinājums brīnumainā, neapprakstāmā veidā. –

Redzēju Ievu un Zīgrūnu. Pirms Ievas – Kristus pie krusta. Pirms Zīgrūnas – Jēzus tēls gaišs un labestīgs.

Pamazām ir arī sākusi skaidroties situācija ar Ievu. Jau sen sajutu kaut ko īsti nesaprotamu viņā, kas traucēja.

Arvien skaidrāk saskatu arī lielā jaucēja sasniegumus, radot šo sastingumu visapkārt, kuŗā cilvēki dzīvo un savas saites neapzinās.

Aizvakar tālākās rindas Poruka dzejolī neatcerējos. Tagad tās atnāca: *Un puķes nobālēs lejās. – Jel sniedz man savu roku, Lai laime staro mums sejās.*

13./14. augustā

Vēl nav noklusušas atbalsis par pagājušā mēneša notikumiem; un manī arī vēl ir palikusi kāda neizteikta doma. – Runu un darīšanu sakarā ar *Praids 2005* bija daudz.

Ja pēc tam varbūt šur tur radās doma, ka tas nu ir atvairīts, pagājis, nokārtots, tad tas būtu maldīgi. Tas drīzāk bija tikai tāds redzamāks vilnis jūrā, kas turpina draudīgi viļņoties. Daudz jau mēs vienkārši pieņemam. Archibīskaps Vanags kādā raidījumā tajā laikā teica, ka homoseksualitāte nav nekas sevišķi izceļams grēku uzskaitījumā. Heteroseksuāla izvirtība, piemēram, nav kaut kā labāka. Visiem ir viena izcelsme un viens mērķis.

Kas tiem veido piemērotu augsni, varētu jautāt. Ja pat *kristīgā žurnālā* skatāmas meitenes, kas "apgērbtas" un fotografētas izaicinājumam, tad patiesībā par augsni šim un tam un visam kam nav jābrīnās. (Var apgērbties viegli, vasarīgi un moderni – ko nu ar to arī šodien saprot – un neizaicināt.)

Pēc tam kad biju šo rakstījusi, ieskatījos kādā tikai kristiešiem pieejamā diskusijā VB un lasīju:

lai cik dīvaini man pašai, (...) bet konstatēju, ka es arī ļoti nežēlīgi laižu vīriešus caur to pašu filtru. Vai es ar viņu varētu pārgulēt? Ja jā, tad skatamies tālāk par citām jomām. Tas

jau nenožīmē, ka uzreiz jāpārguļ, bet filtrs strādā.

Ko līdzīgu lasīju jau pirms gadiem kādā mūslaiku literārā darbā un biju drusku sašutusi. Es, saprotams, zinu, kāda šodien ir aina, bet manā apziņā tas bija kaut kā ierobežots laikā, apstākļos vai tamlīdzīgi (neanalizēju). Vienmēr vēl domāju, ka *seksu* var likt pirmajā vietā un var arī nelikt. Tagad redzu un saprotu beidzot, ka pārmaiņa ir dziļa un vispārēja. Mēs dzīvojam *seksualizētā* pasaulē.

Tagad arī tikai īsti saprotu Miķeļa pārsteigumu, kad, par seniem laikiem runājot, iznāca pieminēt kādu gadījumu 1945. gada vasarā: Kādu dienu mani aicināja vakarā aiziet uz amerikāņu kaņavīru apmetni padejot, bet es „par laimi biju drusku samežģījusi kāju“ (vienkārši nebija jāmeklē kāds iemesls, lai atteiktu).

15. augustā

Jādomā par Vizmu Belševicu. Redzēju viņu un klausījos viņas stāstījumā 90-to gadu sākumā, kad viņa bija atbraukusi uz Mīnsteri. Atmiņā palika tāds smagums un neskaidrība. Kad vēlāk ieskatījos Billes grāmatās, netiku tālu. Atkal šis smagums un sasaistītība. Tagad, uzmanīgi ielūkojoties viņas attēlā laikrakstā, saskatīju nopietnajā lielo acu skatienā tādu kā izsalkumu. – Varbūt mīlestības trūkums?

Jau vakar un arī šodien it kā bez kāda iemesla notiek pārmaiņas manā datorā. – Angļu valodai ir arī pareizrakstības kontrole. Rakstīju kādu teikumu, un pēkšņi parādījās sarkanās līnijas zem vārdiem, valodas norāde bija pārslēgusies. Pamazām pārdomāju un drusku mainīju teikumu. Līnijas pazuda. Likās tomēr neticami, ka tiek labota mana izteiksme vai rakstība šādā veidā. – Ir reizes, kad mana attieksme vai izvēlēto vārdu dziļākā jēga nesaskan ar patiesību, domājos saprotam.

26. augustā

Šodien ieskatījos Kovtuņenko grāmatā *Neatzītie kaņavīri*. Lasīju par kādu gadījumu soda nometnē Sibīrijā. Ieslodzītais nav izpildījis vienkāršu pavēli piecelties un izteicis necienīgu piezīmi. Nonācis karcerī, saslīmis un drīz nomiris.

Radās jautājums, kā tas ir ar mūsu protestiem un cilvēka cieņu. Gribas jau kādreiz parādīt savu pretestību. Bet ja man pretī ir cilvēks? Laikam nebūs vienkāršas atbildes. Galvenais vienmēr ir un paliek bijība Dieva priekšā.

2. septembrī

Sen zināma ir zēnu vēlme kādreiz paņemt mēnesi no debesīm un iebāzt to (kā sviesta cibu) kabatā. – Labāk tomēr ir bērnišķā ticībā ļaut tam palikt par “spīdekli naktī” un priecāties par tā gaismu, lai arī cik plašas un pamatīgas būtu zināšanas astronomijā, fizikā vai vēl kur citur.

Tā domāju šorīt, kad domas vēl kavējās pie vakar lasītās diskusijas VB par *Brīvo gribu*. Ir, protams, tā, ka paši no sevis nekā laba nespējam veikt. Tomēr Dievs nav mūs radījis par tādām kā marionetēm (tas būtu absurdi!), bet gan par atbildīgām, ar daudz spējām apdāvinātām būtnēm.

Var Bībeles citātus salikt secībā blakus vienu otram (kā tas arī notika) un lasīt, ka visu dara un veic

Dievs, kā tas arī neapšaubāmi ir, tomēr tas nav viss. Brīnumainais ir un paliek, ka tas, ko Dievs dara, nekad nav līdz galam cilvēka prātam un vārdiem aptverams un saprotams. (Un ko tas palīdzētu, ja katru reizi, kad kāds piemin mēness “burvīgo gaismu”, skaidrotu, kā tas īsti ar to mēnesi ir?)

Nāk atkal prātā mūzika. Katrs zinās, cik liela var būt starpība, ja kādu instrumentu spēlē nepraša vai liels mākslinieks. “Pareizās notis” spēlē abi, bet skaņa nav salīdzināma. Nebūs arī nepareizi teikt, ka pēdējais jau to patiesībā nedara pats, bet vai tomēr ne drusku necienīgi, ievērojot kaut vai lielo ieguldījumu?

Un Debesu Tēvs parāda man, savam radījumam, to cieņu, ka viņš ļauj man pašai ielikt savu roku viņa pretīm izstieptajā rokā.

7. septembrī

Kungs un kalps. Arī šāda kārtība ir Dieva iedibināta; un cik tiešām laba! Cilvēkiem mācīties savstarpēju cieņu. Padomju laikā kungu it kā nebija, tad arī kalpu ne. Un kādas ir sekas? Kādam pakalpot, vai tas nav šodien vēl kaut kas diezgan svešs? – Kas man par to būs? – Bet varbūt arī tāpēc ir tik ļoti savairojušies prezidenti un direktori?

It kā drusku citāda un tomēr arī līdzīga aina ir Zviedrijā. Ļoti demokrātiski. Kalpu nav, visi ir līdzīgi. Daudzviet tas arī liekas patīkami. Uzrunā lieto tikai priekšvārdu un *tu*. Līdz ar to tomēr attiecības veidojas kaut kā stereotipas, savstarpējas saistības un atbildība zūd. Vajadzības reizē viss nokārtojams kaut kādā institūcijā. Bībeles jēdzieni bieži nav vairs saprotami. *Turiet otru augstāku par sevi.* – Kāpēc?

Kāda laime ir būt Kunga kalponei!

8. septembrī

Ar Ievu ir ļaunāk nekā es to spēju un sev pieļāvu iedomāties. Ka jaucējam var atkārtoti izdoties sajaukt mūsu domāšanu un rīcību, ir zināms, bet ja cilvēks, redzot patiesību, nemaz negrib novilkt vecās drēbes un atteikties no sava vecā, izkropļotā “es”, tad ir ļoti bēdīgi. Tad taču, iespējams, viss no paša sākuma ir bijis neīsts un bezjēdzīgi uzspodrināts? –

Tagad šo rakstot, redzu visu vēl dziļāk un skaidrāk. Jau labu laiku šī lieta man sagādā krietnas grūtības, un īstenībā man vajadzētu būt satriektai, bet tas tā nav. Esmu *Jēzus drošā vadībā*.

15. septembrī

Žurnālā *Entscheidung* lasīju par ļoti bēdīgo stāvokli Ziemeļkorejā vispārīgi un it sevišķi kristiešu vajāšanām. Nāca prātā kādreiz *Latvijas Luterānī* lasīta intervijs ar kādu cilvēku no Anglijas, kas pauda viedokli, ka nevar salīdzināt savulaik Vācijā un Padomju Savienībā notikušo cilvēku iznīcināšanu, jo pirmajā bijis nolūks nonāvēt, otrajā sava loma bijusi arī sociāliem apsvērumiem un izmantots apcietināto darba spēks. Salīdzināt tiešām nevajag, bet man tagad radās jautājums drusku citādā veidā:

Kas notiek, ja sākam vērtēt ļaunumu, iedalot to dažādās pakāpēs?

Vai turēt cilvēkus ieslodzītus, mokot dažādā veidā un izmantojot arī vēl viņu darba spējas līdz dzīvība izdziest, ir “labāk” nekā vienkārši tūlīn nošaut?

Un tagad: Ko es šodien varu darīt? Ko mēs ikviens varētu darīt? – Lūgt! (Ir veidota lūgšanu kampaņa, kurā ikviens var iesaistīties.) Tad ko lūgt?

Ļaunumam var būt tūkstoš seju. Variācijas iespēju sātānam netrūkst. Iznīcības mašīnērija ir darbojusies un darbojas. Neviena mašīnērija tomēr nedarbojas pati no sevis. Sātāns vilina un mudina cilvēkus uz vienmēr it kā jaunām iespējām darbu “pilnveidot”. Kamēr tajā, gribot vai to pat nemaz neapzinoties, ir iesaistīti vairums cilvēku, ne es, ne arī kāds cits to neapturēs. Ātra atbilde ir: Dievs to var! (Un dzīvojam tik tālāk.) Saprotams, Viņš to var, bet vai Dievs tādā veidā darbojas? Vai Jēzus ir nācis, lai radītu cilvēkiem ideālus apstākļus? – Tak jau ne. – Jēzus ir nācis, lai atbrīvotu mūs no pakļautības ļaunā varai un aicinātu sekošanā, pilnīgi Viņam uzticoties. Un ne jau tikai tad, kad esam ieslodzīti vai tiekam mocīti, bet gan šodien, pastāvīgi.

“Mazo” ļaunumu pieņemot, kas ir tepat manī vai man blakus, itin nemanot nonākam pie tā paša gala, - kļūstam līdzstrādnieki iznīcības mašīnērijā. – Cilvēku var arī nogalināt, liekot viņam pastāvīgi dejojot, kas taču sākotnēji ir prieka izpausmes veids. –

Galū galā nonāku arvien pie tā paša iznākuma. – Nenoliedzot katras uz āru vērstas darbības un publiskas manifestācijas vajadzību, pamatā tomēr paliek:

Sākt ar sevi un iekļauties Dieva veidotā draudzē, kuņā un caur kuņu Viņa darbs kļūst arī pasaulē redzams un iedarbīgs.

16. septembrī

Rīta pusē pamostoties, prātā bija vēl pēdējā laikā risinātās domas. Pamazām tad arī, likās, saskatīju kādu drusku no šeit pavadīto turpat 12,5 gadu jēgas. Toreiz, kad sapratu Dieva aicinājumu braukt uz Aizputi, un arī vēl vēlāk jautāju, kāds tur varētu būt mans uzdevums un kas man būtu darāms. Nekad nesaņēmu citu atbildi kā vien: *Vienkārši tur būt un dzīvot*. Reizēm jau gan mēģināju “izlobīt kaut ko vairāk”, bet nekas nepadevās. Ko nozīmē “vienkārši būt un dzīvot” īsti sāku apjaust arī tikai nesen. Pilnīga iekļaušanās Tēva gribā, būt vienam ar viņu. Dievs dara. – Un pateicība nekad nebeidzas!

22. septembrī

Žurnālā *Entscheidung* atkal (sk. ierakstu 5. maijā) aprakstīts gadījums, kad kāds pusmūža vīrietis pēc asins izplūduma smadzenēs jau vairākus gadus ir “nomoda komas” stāvoklī, nav spējīgs darbināt ne muskuļa, izņemot nedaudz acis. Piecas reizes operēts. Viņa sieva, kas viņu aprūpē, cita starpā saka, ka iepretīm mūžībai ar Dievu viss kļūst relatīvs, “arī bieži vien nežēlīgās, cilvēku radītās medicīnas mocības (*Folter der Medizin*). Cilvēku, kas bez Dieva vairs nesamana robežas un negrib akceptēt nāvi”. (Un tomēr viņa ne tikai tic, ka Jēzus var dziedināt vīra smadzenes, bet arī nebeidz lūgt, lai tas notiktu.)

Es par to tagad domāju un to pieminu šīs atziņas dēļ, apzinādamās, cik ļoti smags ir cietēja sievas stāvoklis un cik ļoti grūti būtu, laikam gan ikvienam, beigt izlūgties dziedināšanu šādā vai līdzīgā gadījumā. – Ja tomēr nākošais solis būtu – atlaist? Pilnīgi visu ielikt Jēzus rokās, arī pēdējo elpas vilcienu. (Un varbūt cietējs šo atlaišanu gaida?) – Un *pasauli uzvarēt* (pastāvēt visās šodien piedāvātās “iespējās”) mēs varam tikai Kungā Jēzū Kristū.

25. septembrī

Bērzi sāk dzeltēt, bet vēl ir dota daža saules un siltuma pielijusi diena. Paldies par to!

Pēdējā *Laika zīmju* raidījumā apskatīja Mateja ev. 5. nod. 5. pantu: *Svētīgi lēnprātīgie, jo tie iemantos zemi*. Jautājumi bija dažādi, tāpat atbildes un skaidrojumi. Kaut kad es visā tajā saskatīju šo svētības vārdu jēgu tādā ziņā, ka tie tiešām attiecas uz mūsu zemi (un ne varbūt uz Debesu valstību, ko arī minēja), ja mēģinām izprast un piepildīt vārdu *iemantot*, kas nenožīmē vienkārši

formālas īpašuma tiesības. Gaidīju, vai kāds no dalībniekiem to tā apliecinās. Un raidījuma beigās tas notika: "... šeit uz zemes iegūt laiku un telpu pielūgsmei", apmēram tā.

Un tad man bija jādomā par sakarībām Svētā gara darbībā. Jau agrāk biju ievērojusi, arī lasītajā, ka noteikta saistība un sakarība pastāv tajā, kad un kas cilvēkiem (man) atklājas. Tā arī konkrēti pirms kāda mēneša, sakarā ar kādu vēstuli, domāju par to, ka mums laikam parasti liekas, ka Dieva gara izpausmēm mūsos jābūt diezgan vienādām, bet gluži tā tas nav. Dieva gars 'uzrunā' mūsu garu, un no mūsu gara ir atkarīgs, cik un kā spējam uztvert un pieņemt. Tā apmēram es to varētu saprast. – Labu laiciņu vēlāk kādā diskusijā tīmeklī ieraudzīju līdzīgu domu ('gars darbojas ar to, kas viņam dots'), un ieraksts bija izdarīts vienlaicīgi ar manām pārdomām. Tad nu atkal bija jādomā, kā tas varētu būt ar šo *vienlaicīgi*. Vai uztveršana no augšienes notiek vienlaicīgi, vai arī tas, kas nonācis kāda cilvēka apziņā, var 'izplatīties'?

6. oktobrī

Šorīt redzēju archibīskapu atbrīvotu, gaišu, ar smaidu sejā; tuvu, kaut gan ne uz zemes.

7. oktobrī

Vēl viena saules diena un Dieva Tēva neizmērojamā žēlastība.

24. oktobrī

Jēzus ir pilsētā! – Tā sapratu naktī. – Sātānam ir jāatkāpjas. Stingums atlaižas.

Pa logu raugos uz *Rudens apgleznoto Latviju*. Saules apspīdētu.

Un līdz ar rudeni esmu kļuvusi par īstu večiņu.

Ievas "lidojums pāri dzīvei" sadužas ar lieliem traucējumiem, bet tā īsti viņa vēl nepadodas. Un tomēr: Svētdienā, pēc sūdzēšanās par savām grūtībām un manas krusta nepieciešamības pieminēšanas, lai patiesi dzīvotu, viņa aiziet, sastingusi (burtiski) savā lielajā *es*. – Turpinu lūgt Tēvu, lai ļauj viņai salūzt. – Nedēļas otrā pusē, it kā saskatījusi, ka godkārtība un *liels es* neder, grib cīnīties. Svētdienas atziņa, - nespēja cīnīties.

25. oktobrī

Salna naktī, dienā vējš un lietus, - un daži koki pēkšņi ir kaili.

Palasīju ziņas Apollo portālā, un prāts kļuva pavisam bēdīgs. Nu neiet mums nekā tai mūsu Latvijā. Ir bieži vien tikai tāda pavisam neizprotama darbošanās. Oportūnisms, tā laikam to var saukt. Rodas pat tāds "pašnāvniecisks" likums, kas nosaka valsts un pašvaldību īpašumu izdāļāšanu kaut kuņģam, kas vien tos iekāro (ja preses ziņa ir patiesa). –

Nu nekļūsim mēs tādi veiksmīgi kā igauņi, amerikāņi vai šveicieši. Nebeigsim tā vienkārši pakļauties un piemēroties, un meklēt laimi nezin kur.

Bet iespēja ir, un ceļš ir iezīmēts, kļūt par tiem cilvēkiem un to tautu, kādus Dievs mūs ir radījis un grib veidot. Viss, ko varam darīt, pēc kā tiekties un lūgt, ir patiesībā pasludināts patiesais Dieva vārds, pulcēšanās ap to un pieaugšana draudžu kopībā.

26. oktobrī

Naktī redzēju un sapratu. – Papus līdz ar citiem tuviniekiem, mīlestības spožumā ieņemts, gaida mani mūža mājās pārnākam. – Es eju.

27. oktobrī

No rīta domāju. – Nu negribas man vairs tās cīnīšanās ar visām ikdienas vajadzībām, Tu to zini, Tēvs. Es jau arī zinu, ka Tu to zini, un vēl daudz labāk un plašāk, nekā es to varu zināt. Un ka Tu arī visam zini laiku. Un cik labi, ka tikai pēc Tava prāta viss var notikt. – Un es jūtu, ka tas man sagādā prieku (nav mana atbildība).

28. oktobrī

Palasīju komentārus tīmeklī ziņai par ārlietu ministra aicinājumu sakarā ar Latvijas vēstures mācīšanu skolās. Un atklājās jaunas sakarības. Padomju okupācijas nodarītais posts nav vienkārši aptverams. – ‘Tajā laikā katram bija jāiekaļ galvā kaut kāda vēsture. Un nekā laba tas nedeva. Tā tad, nav ko vēsturi mācīties. Un kas tad tā būtu par vēsturi? Katrs sarakstīs kaut kādu savu vēsturi.’ – Apmēram tā.

Ka Dieva pieminēšana vien skolā jau nozīmē indoktrināciju, bija zināms. Izrādās, arī vēsture ir vismaz nevajadzīga.

Neaizmirstu, ka vispārējais kristīgās kultūras pagrimums arī šeit parādās. Un tomēr. – Mēs esam pazaudējuši saknes, un līdz ar tām arī nākotni. Tāpēc tik šaurs ir skatījums.

Viss pieminētais ir jau gan tikai redzamāki vai mazāk redzami simptomi lielajai vainai – dzīvei bez Dieva. Vainai, kas tomēr nav nedziedināma, jo Jēzus Kristus arī to ir izcietis mūsu vietā.

29. oktobrī

Tas bija 1981. gads, kad, vēl savas pilnīgās dzīves sākumā, pirmajās draudžu dienās Annabergā iepazinu Juri Cālīti. Viņš bija pilns kvēles un deva ļoti daudz. Esmu vēl šodien par to pateicīga. Jāraud par viņu bija jau četrus gadus vēlāk, kad viņš atkal bija Annabergā, bet pārvērties. Kaut kas bija zudis, un kaut kas svešs nācis vietā. Tagad šis *svešais* parādās pilnībā.

31. oktobrī

Arvien vēl saulainas dienas ar salu naktīs. Un augstajās ābelēs vēl rotājas daudz ābolu. Ābelei mana loga priekšā tāds augstu izslējies zars. Pēcpusdienā noliekoties gultā, redzu, tas vēl spožas saules apspīdēts. Un galotnē, kas drusku noliekusies, koši sarkani āboli sarindojušies viens blakus otram gluži kā toreiz sapnī redzētajā (2003. gada 12. maijā)!

Ievā nekas nemainās. Gandrīz vai liekas, gribēti nostiprinās. Vakar beidzot varēju no visa tā distancēties. Un viņas reakcija zināmā mērā atgādināja Sigurdu.

15. novembrī

Vakar atskrējušais brāzmainais vējš notrauca visas lapas. – *Un nu ir viss tīrums zils. Jā!* Tā rakstīja kādreiz Fricis Bārda par linu druvu, kas sāka ziedēt, kad vējš pār to pārskrēja. – ‘Un nu ir visi koki kaili’, teicu es vakar, paskatoties laukā. Un zeme dārzā pārklājusies āboliem kā ar košu paklāju.

Arvien atkal priecē Dieva pastāvība. Viņa nemainīgums un pilnība.

Dievs nav ietveņams laikā. Viņā nav pirms un pēc. Tāpēc viss, kas ir sakarā ar Dievu, vienmēr tikai vienkārši ir.

2006. gads

15. janvārī

Pirms pāris dienām lasīju *Latvijas Luterānī* sarunu ar Jūdu kopienas vadītājiem. Un atkal mani apņēma smagums, un atkal pacēlās visi tie jautājumi, uz kuriem nav tā vienkārši rodamas atbildes. Kur ir visu sarežģījumu sākums? Un kāpēc tas ir? Šis izaicinājums un sasaistījums, gribam to vai negribam. – Lūgšanā atbildes uz atsevišķiem jautājumiem neradās, bet kļuva (atkal reiz) skaidrs, ka visam pamatā ir bezdievība. Abās pusēs. Un risinājums iespējams vienīgi, visiem sastopoties Kungā Jēzū Kristū.

Svētības lielums tādā gadījumā nebūtu aptveņams.

Jēzus – cilvēks bez grēka; Jēzus – Dievs. *Jūs esat kēnišķa cilts* – jo Dievs mūsos mājō.

H. Stroda raksts “Latvijas pirmās padomju okpācijas aktīvistu vajāšanas” (*Okupētā Latvija 20. gadsimta 40. gados*). – Brīnos, kā tas tāds, it kā neredīgēts, ievietots šajā sējumā. Tikpat kā neviens teikums vācu valodā nav pareizs.

T.de Chardin (LL) – Nevar mēģināt nolikt kaut ko blakus vai papildus Dievam. (Ja evolucija ir saskatāma, tad arī tā ir no Dieva.)

Biju nodomājusi šīs tēmas drusku plašāk pārdomāt, bet vēlāk vairs nevedās.

22. janvārī

Archibīskaps Vanags Jaungada pieņemšanas uzrunā (lasīju *Svētdienas Rītā*) pieminēja atvērtību un vienlaicīgi robežu nepieciešamību. Drusku tālāk domājot, kļūst skaidrs, ka atvērtība bez robežām ir *nonsens*. Patiesībā, tāpat kā viss cits arī, jo pasaulē nav nekā absolūta. Nekas nevar pastāvēt bez robežām. Tās gan var pārbīdīties, bet ne izzust (citādi mēs spētu vai nu “kļūt kā Dievs”, vai arī “zustu nebūtībā”). Mūsu domāšana, mūsu darbošanās, visa mūsu dzīve norit pastāvīgā prestatu spriegumā. Viens un viss (absolūts) ir tikai Dievs.

27. janvārī

Pēc stindzinošā sala nedēļas nupat – šodien dzīvsudraba stabiņš termometrā bija pakāpies pat drusku pāri nullei.

Kā brīnums arvien atkal apliecinās Tēva vadība, arī šajās pēdējās nedēļās.

30. janvārī

Tikko ienāca apziņā dziesma *No žēlastības pestīts kļūšu* (344). Izspēlēju, pēdējā rinda skan: *Es*

nebīstos, kaut sabrūk viss, Man žēlastība enkuris. Šodien būtiski.

2. februārī

Sirds pacilātības pilna diena vakar (grūti atrast īsto apzīmējumu). Liekas, ir dota apjausma par norisēm pilsētā – baznīcā. Vakarā pēc kādas diskusijas palasīšanas radās skaidrība arī sakarā ar Zīgrūnu. – Atstāt mierā. Lai veidotos kas jauns, būs nepieciešams laiks. – Nakts bez miega. Rīta pusē pieceļos, un pēc kādas dziesmas nospēlēšanas, kad nemiers negaist, uzšķiņas “Ņem manu sirdi, žēlotāj”, un ienāk miers un prieks. Pēc tam atkal gultā, un pārņem aplaimotāja pārlicība un skaidrība par to, ka Jēzus Kristus patiesi ir atbrīvojis mani no visām sārņainām drēbēm. Esmu Viņa dotām baltām drēbēm apģērbta.

Jannītei šodien septītā dzimundiena.. Aizsūtu sveicienus ar tauriņu (virtuālā kartītē).

7. februārī

Tikko lasīju Jonas grāmatas ceturto nodaļu. Un atkal vēl jo skaidrāka kļuva Dieva lielā mīlestība, viņa pacietība un saudzība. – Jona aizskrien līdz “es gribu mirt”. Un Dievs viņu satver. (Nāk prātā, ka līdzīgi bija ar mani, toreiz, pirms daudz gadiem.) Kad ar to nepietiek un Jona vēlreiz turpat nonāk, Dievs liek izaugt kokam, un liek tam atkal nokalst, lai tad, nostājoties Jonam blakus, visu mierīgi paskaidrotu: *Ja tev ir žēl, kā lai man nebūtu žēl ....*

Jona mēģina izvairīties, dusmojas, strīdas, bet Dievs viņam ir un paliek Dievs. Varbūt ar to mums šodien ir grūtības? Ja es ko nesaprotu, ja nenotiek pēc mana prāta, tad - tādu Dievu man nevajaga, - tūliņ vienkārši “jāgāž no troņa”.

8. februārī

Rakstā par ATA 3. artikulu (*Latvijas Luterānis*) pieminētas Jēzus divas dabas. Un secinājumi, (kas varētu būt arī ar jautājuma zīmi).

Vai Marija bija “Dieva dzemdētāja”? Ar šo jautājumu sākot, vakar radās vēl citi jautājumi. Nezinu, cik varēšu no tā pateikt, bet bija liels prieks un pateicība, kad pamazām radās atbildes. – *Dievs ir gars*. Vai Marija dzemdēja garu? Cilvēkbērns piedzima. Gars to bija devis, un Gars (*visa dievišķā pilnība*) mājāja cilvēkā Jēzū. (Un tikai tā kļūst saprotami arī Jēzus brīnišķie apsolījumi viņa sekotājiem.) – Pie krusta mira cilvēks bez grēka, Jēzus Kristus.

Tālākais nesaistās vairs ar laiku un telpu, un nav mūsu racionālai domāšanai pieejams.

11. februārī

Šodien pēcpusdienā atkal ieskatījos grāmatā *Latvijas luterāņu baznīcas* un kaut kā nevarēju beigt. It kā ko meklēju, bet manī auga neapmierinātība un smagums.

Kad beidzot no grāmatas atrāvos, sapratu, ka manī ir vēlme redzēt ko citu. Mūsu zemē arī ar baznīcām ir krājušās lielas vēsturiskas un mākslinieciskas vērtības. Par to stāsta šī grāmata, un tā ir labi. Bet baznīca pirmām kārtām ir vēl kas cits; un mums ir šodiena.

Jau sen domās esmu cēlusi baznīcu Aizputē. Vieta izraudzīta Ceriņu ielas austrumu pusē pie krustojuma ar Brīvzemnieka bulvāri. Tāpēc jautāju: Kungs, kāda tā varētu būt? Un tagad man ir

noteikts priekšstats par tās izskatu. –

Pirmā stāvā (iespējams pārdalāma) liela zāle sanāksmēm un sarīkojumiem līdz ar blakus telpām. Varētu būt arī telpas svētdienskolai, kancelejai, bibliotēkai un tā joprojām pēc vajadzības. Dienvidus galā vai malā dzīvoklis. Vairāk vai mazāk centrā paceļas otrais stāvs apļa vai pietuvināta apļa veidā – dievkalpojumu telpa ar skaistām, ērtām kāpnēm no vestibila. Lai ikviens tur varētu nokļūt, būtu vajadzīgs arī pacēlājs. Pati telpa bez sevišķiem greznumiem, ar gaiša koka sienām un iekārtu, un daudz gaismas. Augsti logi, cik iespējams, visapkārt, arī austrumu pusē aiz altārgalda un vienkārša krusta, pa kuriem skatāmas debesis un koki, kas tā veido altārgleznu. Altārgalds ne pārāk mazs, bet parasti tikai ar Bībeli un svecēm uz tā. Ja ir ziedi, tos varētu sakārtot lielākā vāzē vai uz piemērota statīva atsevišķi. Krusts paceļas pāri citiem tuvākiem iekārtas priekšmetiem. Neko nesadrumstalot. Vienkāršas, skaidras, skaistas līnijas un plašuma elpa. Solu rindas lokā. Griesti varētu būt telts veida, un tiem nevajadzētu būt pat pārāk augstiem, jo plašumu dotu logi. Elektriskās apgaismošanas ķermeņi varbūt arī varētu būt visapkārt telpai, - ar atgaismjiem (kupoliem), kas vērsti uz augšu un labi izgaismo telpu.

2. martā

Arvien atkal tomēr ir prieks par *Muldera* izteiktām domām VB diskusijās. Nupat vienu vakaru pārrunāja jautājumu, vai pestīšanu var pazaudēt. – Var, tādā veidā, ka to noraida, no tās atsakās.

Nāca prātā manas agrākās pārdomas. Vai tur nav kāda pretruna? Liekas tomēr, ka nav. Cik tālu mums ir dots lietot mūsu loģiskās domāšanas spējas sakarā ar Bībeles vārdu, to tā varam skaidri redzēt. (*Saprasts*, 24.06.04) Par tālāko paliekam ticībā Dieva sacītam vārdam. Kā tas pēc mūsu zemes dzīves piepildīsies, ir un paliek vienīgi Viņa ziņā.

5. martā

Vecā kalendārā izlasīju: *Tu pazemoji mani pēc savas uzticības*. (119. ps. 75) Un atkal reiz pārsteidza, cik Bībelē v i s s ir īsi un skaidri pateikts. Kad tas atklājas, reizēm liekas, ka vēlu, bet laikam tomēr īstajā laikā. – Kaut kur lasīju, ka Afrikā laiks nevis iet, bet nāk, un nekad neko nevar nokavēt ! –

Mazticība. – Zināmas grūtības bija tā samilzušas, ka šorīt tajās iestigu: Ko iesākt? Kā būs? Biedējošas ainas. Atkārtoju sevī arvien atkal, ka esmu Tēva ziņā, kam uzticos, ka vienīgi Viņš ir mans Kungs, kas visu novedīs galā, kā to esmu skaidri sapratusi, bet smagums negrib atkāpties. Un tad tomēr, kā pa kādu spraudziņu, ienāk gaisma: Ja tas tā ir un tu to zini, tad taču tev tagad trūkst pašātvības. – Jā! Un es atkal esmu mierīga un droša, ka viss sakārtosies tā, ka varu panest.

Un tā patiesi saprotu arī, kāpēc Jēzum vairākkārt bija jāpiemin mācekļu mazticība. – Un kalni paliek, kur tie ir...

7. martā

Dziesma šodien: *Lielākā cīņa pabeigta, Kristum nu pieder uzvara.*

Viņam lai slava, mūžīgs gods – Aleluja!

Kas ir šī diena? – Es neesmu es pati.

23. martā

Lasīju žurnālā *Ilustrētā zinātnē* (marts 2006) rakstu *VENĒRA, Zemes sliktā māsa.*

Daži citāti:

– Venēra un Zeme dzimušas no viena putekļu mākoņa un ir gandrīz vienādi lielas.

Sākumā attīstība bija līdzīga.

Uz Venēras būs bijis kāds pirmcēlonis, kas to ievadījis destruktīvajās sliedēs.

Acīmredzot Zeme atradās pareizajā pusē nemanāmai robežai, kas šķir dzīvību no bojāejas.

Tuvākajos gados tiks izskaidrotas mīklainās parādības uz Venēras.

Venēra un Zeme tika radītas gandrīz vienādas. Tomēr viena kļuva par dzīvības paradīzi, bet otra par visīstāko ellī. Jauna kosmiskā zonde pētīs, kas nogāja greizi. –

Vai Zeme būtu norma? – Kas izveidoja Zemi par ziedošu dārzu?

Nespēju tagad rakstīt vairāk, un patiesībā nav arī vajadzības. Kas iepazīst Radītāju, saprot. – Šie citāti pat palīdz. –

Liels ir mūsu Dievs. Un Viņa brīnumainā žēlastība un prieks paliek mūžīgi!

4. maijā

Bībeli var pētīt, ja no sākuma ir skaidrs, ka tā ir Dieva vārds. Ja apšaubā, ka Bībele ir Dieva vārds, un tāpēc mēģina pētīt, lai, balstoties uz saviem pētījumiem, to vai nu apliecinātu vai noliegtu, vai skaidrotu vēl kaut kā, ir nesaprātīgi.

Redzēt kā Jēzus redz, mīlestības acīm. – Bieži man tas ir bijis prātā. Šodien atcerējos kādu gadījumu nu jau pirms vairāk nekā desmit gadiem. Kādas sarunas laikā, kuŗā ieskanējās pat naidīgi toņi, pēkšņi manī ielija - mīlestība, kas, kā saprotu, bija redzama manā skatā, jo sarunu biedrs izbrīnījies sastomījās. – “Es tikai domāju par to, kā tas varētu būt,” teicu. – Varbūt apmēram tā Jēzus redz?

Pavasaris. Pelēcība zūd, viss pamazām sazaļo. Vietām vijolišu violetais zilums zālienā.

18. maijā

Lasu Jonas grāmatu un lūdzu, lai Dievs dāvātu *ricinus koku* M. U., kas liktu nākt pie patiesās atziņas.

Viss zaļš, ķirši vēl zied, un ābeļu rožainie pumpuri arī pamazām veŗas ziedos. Ir tomēr tikai maza daļa ābeļu, kas šogad grib ziedēt.

28. maijā

Viena diena brīnumaināka par otru. Atkal mazs ieskats tālāk Dieva vārda bagātībā un dziļumā, ko

viņš mums paveļ. Pietuvošanās Jēzus piedošanas pilnībai, kuŗā tiešām var dzīvot un lūgt dziedināšanu tiem ievainojumiem citos, kas radušies manas vainas dēļ. Un tad atskārsme, ka tas viss jau ir ietverts Jēzus dotajā lūgšanā par dienišķo maizi un piedošanu, tikai līdz šim neapjaustā veidā.

Tēvs mani māca un vada noteikti un stingri. Un tā ir labi, kaut ne vienmēr tūliņ patīkami, jo mana galva arvien vēl ir cieta. – Pateicības vārdi ir trūcīgi.

9. jūnijā

Kāds saka: Pēc radīšanas cilvēkam bija dota pilnīga brīvība. Tūliņ nāk pretējais viedoklis: Kas tā par brīvību, ja ir tomēr aizliegums?

Vakar vakarā man tad radās jautājums, vai brīvība bez robežām ir brīvība? – Un šorīt pēc sapņa un uzmošanās skaidri sapratu: visbrīnīšķīgākā un brīnumainākā brīvība ir tad, ja vienīgā robeža ir Dievs. Vai arī: Dievā ir vispilnīgākā brīvība.

16. jūnijā

Šodien, liekas, tā īsti ieraudzīju dziļo samaitātību sevī.

Rīta agrumā jau kaut ko sapratu (rīta sapnis bieži palīdz) par sava labuma meklēšanu. Vēlāk, kad biju taisni kādu grēksūdzes dziesmu spēlējusi, istabā pēkšņi ienāca piedzērusies sieviete un lūdza naudu. – Naudu šādos gadījumos nedodu. – Atkarība viņu ļoti mocīja (vēl vienu pudeli alus, tad būs labi). Mana pirmā doma atkal bija atvairīt, kaut gan zināju, ka tas neder. Lūdzu Tēvu palīdzēt saprast, ko darīt. Nesapratu. Vai tomēr iedot prasītos santīmus? Viņas neatlaidība bija liela. Pamazām varēju mierīgāki domāt un sāku lūgt, visu nododot Jēzus ziņā. Atcerējos šorīt saprasto un vēlāk lasīto (*Man pieder visa vara debesīs un virs zemes*), un turpināju lūgt. Nedomāju beidzot vairs par savu laiku un „ērtību”. Tad nāca pateicība, biju uzklausi; drošība, ka Jēzus ir Kungs katrā situācijā un vienmēr. – Kaut kad sieviete aizgāja, īsti nesapratusi, kas notiek. Viņa ir Dieva ziņā. –

Un tad es redzēju sevi, atkailinātu.

25. jūnijā

Dievs ir devis atkal kādu lietu pilnīgāk saprast. Un tas arvien ir notikums, kas it kā paņem daudz spēka, garīga un fiziska, kaut gan pēc tam gandrīz jābrīnās, ka tas nāk tikai tagad, jo daudz kas bija jau sen saprasts un arī izdzīvots. Tomēr redzu, ka līdz šim tas saistījās ar atsevišķiem gadījumiem, tagad turpretī parādās pilnībā, kā pamats, plaša vieta, kur kājai stāvēt, piepildījums.

Man nav jādomā, kā un ko šoreiz darīt. – Parasti tad ienāk jau pašas vērtējums un spriedums, kas bieži neder un nedod kāroto skaidrību. – Tēvs ir viss visā. Arī manī. Praktiski tas ir tā, ka viņš atbild uz katru manu lūgšanu, rod risinājumu ikvienā lietā, ar viņu varu visu pārrunāt, – un man netrūkst nenieka. Patiesi, bez atlikuma, uz viņu paļauties ir ticība, kas visu spēj.

28. jūnijā

Lai nāk Tava valstība, Tavs prāts lai notiek ... Lai gan ļoti bieži sakām šos lūgšanas vārdus, mēs patiesībā tomēr baidāmies to tā no sirds lūgt. Savulaik es pati to redzēju sevī, tagad sarunā ar kādu citu. Nāk, piemēram, iebilde: Bet ir teikts, ja ko lūgsim, kas ir saskaņā ar Dieva gribu, viņš mūsu lūgšanu uzklausi. – Nav pateikts nekas cits, tomēr tādā veidā laikam paliek ilūzija, ka nav viss jāatdod. – Bet Dieva griba ir vislabākais, kas vien mums var būt.

Mūsu dienišķo maizi dod mums šodien. Mārtiņš Lutērs skaidrojās, ka tas ir viss, kas mums

vajadzīgs pie miesas un dvēseles. Un kādu nakti sapratu, ka visvairāk mums ir vajadzīgs Dieva tuvums, to skaidri apzināties un Viņu arvien labāk iepazīt, un patiesībā tas jau ir viss.

Tāda agrāk neapjausta pilnība ir šajā Jēzus mācītajā lūgsnā, ka mēs to nevaram īsti aptvert, tāpēc mums, lai nonāktu skaidrībā, vajag palaikam daudz vārdu.

6. jūlijā

Bula laiks. Viss zaļums laukā jau košumu pazaudējis, pelēcīgāks kļuvis.

Bija pasmagas dienas, karstums ne tikai laukā, bet arī manī iekšā, un nekas vairs īsti negrib darboties. Un tad dziedināšanas brīnums! Un es esmu priecīga, ka drusku salstu 24 grādu siltā istabā.

Tik labprāt būtu pierakstījusi, lai atcerētos, vēl vienu otru atskārsmi, bet nu nezinu, vai vēl atcerēšos. Taču patiesībā visā ir kaut kas brīnumains, jo viss, kas ir, ir no Dieva. Trūcīga ir mūsu spēja to saskatīt.

9. jūlijā

Lasīju šorīt drusku *Svētdienas Rītu*. Šis tas lika domām paceļot tālāk. It kā saskatītais tomēr ātri atkal paslēpjas, tāpēc mēģinu šo to pierakstīt.

Konvents par LELB izglītības nākotni. – „Iecerēts izveidot draudzes locekļa izglītības grāmatiņu.” Tikai ne to, saucu domās, ķeksīši un zīmogi un uzskaites jau tagad ir par daudz! Arvien cerēju, ka baznīcā pamazām to skaits samazināsies, bet nu atrod vēl papildinājumus. Kur lai mācāmiešos uzticību, savā starpā un visās lietās Dieva priekšā, un – nedzīvot ķeksīšu dēļ?

Mācītājs Linards Rozentāls savā lekcijā atsaucās uz H. Kušnera grāmatu. – Gribas jautāt, vai tiešām „Dievs saka, ka nav viegli ievest kārtību pasaulē”? Ar turpinājumu „tad dari to pats” iznāk kaut kā vēl aplamāk. Un tagad redzu, ka nākošā rindkopā turpinās savāda iskatījums.

Nezinu, varbūt atreferējums nav īsti izdevies, jo tālāk ir piezīme, ka diskusijā izteiktas pārdomas par tēmu kristietības gaismā?

12. jūlijā

Šodien Irēnas grūtības likās samilzušas līdz zināmai kulminācijai. Katrs neliels apgrūtinājums padarīja viņu pilnīgi nevarīgu. Mēģināju drusku ko teikt no tā, ko esmu sapratusi. Un lai negaida vairs ilgāk, bet atzīst, ka vajadzīga palīdzība, jāatvežas. Aizgāja tāpat sastingusi. – Pievakarē man bija par viņu „jācīnās”.

Vakar bija Zīgrūna šeit. Pieminēju tikko lasīto Agra Iesalnieka rakstu par Harmagedona kauju viņa mēnešrakstā *Menora*, kurā viņš cita starpā saka:

„Neviena cilvēka spēkos nav mainīt vēsturiskos notikumus ...

Vienīgais, ko mēs varam darīt, ir izvēlēties to pozīciju, kas saistīta ar Dieva interesēm un labvēlību. Proti, lūgties par Izraēlu un Dieva tautu ebrejiem un atbalstīt to visos mums pieejamos veidos. Līdz ar to mēs kļūsim Ābrahamam un viņa pēctečiem doto pozitīvo apsolījumu mantinieki, kuru skaitā ir „jaunas debesis un zeme, jo ...” (Atkl. 21, 1).

Maldu mācība. – Atklāta saruna, un viņa pacieta manu tiešumu.

Pagājušā reizē Zīgrūna man atnesa grāmatiņu: Isa Mundt, *Der Hoelle entronnen*.

Stāstījums par to, kā kāda sieviete paļāvībā uz Dieva vadību pārdzīvo kara beigas un krievu ienākšanu kopā ar trīsdesmit bērniem, kas juku laikā bija palikuši bez vecākiem. Un nākošā pavasarī viņa kopā ar bērniem no Kolbergas, Pomerānijā, tiešām nonāk Rietumvācijā, kur pamazām ar Sarkanā Krusta meklēšanas dienesta palīdzību var viņus atdot piederīgiem.

Jāsaka, gandrīz neticami. Izlasīju vienā naktī. Un sapratu vēl jo skaidrāk, kādas patiešām vienam cilvēkam neaptveramas šausmas bija šis II pasaules karš. Jau agrāk lasītie vēsturnieku pētījumi un pārskati parādīja daudz, un tagad vēl šis, drusku no citas puses. – Un mēs dzīvojam, jo Dieva žēlastība nebeidzas.

15. jūlijā

Šodien dotās divas dziesmas: *Tas darbs, Kungs Jēzu, viss ir Tavs, Tas darbs, ka darām mēs*.

Un: *Meklētāja ceļš ir galā. Vakars metas, tālu iets*, kas izrādījās ir Ziemsvētku dziesma.

Aplis: gals un sākums vienā punktā.

Turklāt dienas vārds: *Mēs pateicamies Tev, Dievs, mēs pateicamies, Tavs vārds ir tuvu – to apliecina Tavi brīnumi*. (Ps. 75, 2)

Esmu tik nogurusi pēdējās dienās, gribas teikt: brīnumu nogurusi. –

Pirms dažām dienām domāju un jautāju, kāpēc gan šī lielā nocietināšanās visapkārt, nekur nav manāms gaismas stars. – Un tad, it kā kāds aizsprosts būtu pārrauts:

Ļoti atklātā saruna ar Zīgrūnu.

Sekoja Irena. Kad viņa pēc mūsu sarunas atkal atnāca, pārmaiņa bija redzama, un viņa jautāja, kā lasīt Bībeli. – Liels nespēks, un tad vēl tikai viens lūgums, lai dziedināšana viņā ietu dziļumā. –

Šodien atnāca Ieva. Jau ilgu laiku viņa nebija pieminējusi savus bērnus, kas, kā zināju, bija dažādās grūtībās. Tagad pēkšņi viņa sāka par to runāt, un es brīnīdamās redzēju, cik daudz viņa ir mācījusies un sapratusi. Piemēram, ka gadiem celtās gaisa pilis ir bijušas bez pamata. – Prieks: Dieva vārds neatgriežas pie Dieva, neveicis to, kam tas bijis sūtīts! –

16. jūlijā

Man šodien visu dienu bija zudis tikpat kā viss vēl atlikušais spēks. Domās gatavojos jau iespējai vairs necelties. Bet vakarā ap pulksten astoņiem „noplūde” pēkšņi beidzās.

23. jūlijā

Bija atkal tādas sprieguma pilnas dienas. Daudz kas it kā no jauna jāizdomā un jāizsāp līdz nonāku pie jau sen saprastā: par draudzes lielo nozīmi kristiešu dzīvē. Mēs neesam vairs no šīs pasaules, mūsu piederība ir debesīs. Ko tas īsti nozīmē, un kā šajā jaunajā stāvoklī dzīvot? Tikai kopībā tas var kļūt īsti skaidrs, redzams un īstenojams. Kāpēc tomēr tik maz baznīcā par to domā? Daudz tiek veidots, konstruēts un gatavots celšanai. – Vai būs dzīvo akmeņu patiesai Kristus baznīcai? Tikko pagājušā nedēļā ziņās, komentāros, diskusijās daudz vietas aizņēma notikumi sakarā ar homoseksuāļu paredzētām aktivitātēm. Kāda loma šajā sakarībā bija *kristiešiem*, kas arī bieži tika pieminēti? Nav tiešām viss vienkārši. Apliecinājās tomēr, ka tas, kas atklātībā notika, nebija un

nevarēja būt labi. Ne ar pasaulīgiem ieročiem mums cīnīties. Mūsu Baznīca, cik man bija izdevības vērot, bija atturīga. – Paldies Dievam par to. – Daudz vairāk pagaidām arī nezinu.

29. jūlijā

Pienāk ziņa, ka Juris Dzenis ir miris. Vienīgais man vēl no bērnu dienām pazīstamais radnieks.

13. augustā

Vācu Jaunajā Derībā mūsdienu valodā Lūkas ev. 9. nodaļas 23. pantā pirms dažām dienām lasīju: „Kas man grib sekot, nedrīkst vairs par sevi domāt; ...”

Bija pagrūtas dienas sakarā ar Irēnu. Dievs vien zina, kas viņā notiek. Lielā noslēgšanās turpinās, kaut gan parādās jau postīgās sekas.

Kādu rītu kaut kur ieraudzītie apustuļa Pāvila vārdi „Tad nu nedzīvoju vairs es, bet Jēzus Kristus manī” bija par mierinājumu un stiprinājumu. Pagājušā naktī tie padziļinājās un kļuva reālāki. – Ja tā nebūtu, kāda gan būtu vērtība šīm manām dienām? – Brīnums, viss ir brīnums ar Kungu, arvien atkal.

17. augustā

Dievs dara. Pieredze, kas arvien vairāk izbrīnī, lai arī nav gluži jauna. – Dievs dod kādu lietu saskatīt, par to lūgt, izsāpēt, „izcīnīt” garā, un tad izlūgto piepilda savā laikā (kamēr es guļu).

Tagad saskatīju arī, ka, piemēram, archibīskapa vilcināšanās reaģēt uz manu lūgumu atvēlēt sarunu, nebija bez Dieva ziņas. Sprotams, ka ne. Un tā arī neko nebūtu palīdzējusi. Es to toreiz vēl tā nesapratu, līdz Tēvs pielika punktu (ieraksts 2005. g. 24. februārī).

Vienatnē ar Kungu, kas mani pazīst un no kā es esmu, viss ir tik skaidrs un ‘taustāms’, bet, mēģinot runāt ar patiesībā pilnīgi svešu cilvēku, to uz kādu stundu sastopot, situācija ir pavisam cita un nevar novest pie pozitīva iznākuma. – Ir tikai viens skaidrības avots un visu lietu piepildījums.

Šodien paklausījos vēl raidījumu *Laika zīmes*. – Ticība un darbi. – Ir pilnīgi skaidrs: Pamatā ir ticība un arvien jo pilnīgāka uzticēšanās (kas mani piepilda), ko Dievs lieto tādā mērā un veidā, kā tas ir vislabāk. Mūsu cilvēcīgās robežas tad vairs nenosaka ‘darbu lielumu’.

3. septembrī

Lēnprātīgs un no sirds pazemīgs ... Tā bija šodien nopietna mācību stunda. – Un patiesi viss mainās, kad Jēzus Kristus ļauj saskatīt un atteikties no nederīgā būvmateriāla – salmiem (savas taisnības). – Un varbūt ugunsgrēks reiz nebūs tik liels (1.kor.3, 11-15).

Vai pazemība ir kristiešu pazīšanās zīme, kā Andris Kravalis teica (tikko ieraudzīju, ka esmu to pierakstījis)? Skaidri redzu, ka ir varbūt vēl tikai sākums.

7. septembrī

Šorīt, pus miegā, pus nomodā, mācības turpinājums: *mīlēt savu tuvāko kā sevi pašu*. (Un lūgšana par Šāndoru)

9. septembrī

Kristīgajā radio diskusijas par tuvējām vēlēšanām un par to, kas lasāms mēdijos. –

Redzu vēl skaidrāk, ka tāda publiska spriešana daudz nepalīdzēs. Katra atsevišķā cilvēka pārlicība un rīcība veido sabiedrības domu un reakciju dažādās situācijās. Dievam ticīgo ļaužu lietu izpratne un pārlicība vislabāk var veidoties un nostiprināties draudzē. Tam būtu jāvelta laiks un darbs, mērķtiecīgi, lai patiesi piepildītos vārds „jūs esat zemes sāls”. Un Dievs ir tas, kas dara, un lietas var mainīties.

Vai sludināšanai baznīcā būtu jābūt „pasaulei” un ne draudzei? – Evaņģelizāciju varētu nodalīt.

5. oktobrī

Senas ilgas –

Ilgas piepilda Dievs –

Skriet no pakalna –

Gaida mūs

Mīļotā rokās.

Atplestām rokām.

Tas bija 11. septembrī, kad man uzdāvināja Gunas Eglītes tulkotās japāņu *haiku*.

Lasīju, padomāju, un dažas trīsriņdes man arī salikās. Viena no tām bija šeit tagad uzrakstītā pirmā. Un pagājušā naktī radās otra, kā atbilde.

19. oktobrī

Jēzus Kristus. – Dzimšana, miršana, augšāmcelšanās, atgriešanās debesīs. – Te ir robeža arī mūsu domāšanai. –

Bet Dievs mūs neatstāj, - atklājas trīsvienībā, sūtīdams savu garu.

– Domājam. –

Tādā veidā Dievs ir pie mums arī Sv. Vakarēdienā.

„Tā ir mana miesa ..., tās ir manas asinis ...” – Es mirstu par jums.

... Un esmu ar jums dzīvs. Šodien.

(Piedalījos kādā diskusijā VB.)

24. oktobrī

Līst. Pamazām lapotnes kļūst caurspīdīgas, pa starpu kāda tērpjas košā dzeltenumā.

Arvien atkal lasot par jaunu, ticīgu cilvēku grūtībām laulības dzīvē, domāju, būtu vajadzīga palīdzība. Kaut kas jau ir, vairāk, liekas, katoļu baznīcas ietvaros. Kā ir ar mūsu baznīcu? – Pirms laulībām abiem nedēļu padzīvot patiesi dievbijīgā kopībā un lietpratīgā vadībā iepazīties ar laulības jēgu un svētību Dieva vārdā un uzticībā viņam, varētu atvērt acis un sirdis pilnīgākam skatījumam. Līdzīgi arī vēlāku grūtību gadījumos.

Vai tas nevarētu būt kaut vai tai pašā Gregora skolā? Būtu tikai jāparūpējas par dažu teologu speciālu apmācību. – Man jau šķiet, ka tam būtu mūsu šodienā ļoti liela nozīme.

28. oktobrī

Vējš atskrēja, aizskrēja, līdzī paņēma mākoņus un lapas. Varbūt arī manu elpu?

„Svētdienas Rītā” lasīju par kapitula sēdi: Mācītāji var iegūt kredītpunktus par dažādu tālākizglītības pasākumu apmeklēšanu. Tas palīdzēsot pildīt ordinācijas solījumu: „Solos ... rūpēties par savas izglītības turpināšanu ...” – Slēpta pretruna!? (Un ordinācijas solījums vērsas ķeksīšu iegūšanā.) Dievam par godu?

29. oktobrī

Zvaigžnota debess. Sals.(Tīri vai simboliski!?)

Un man nu ir atbilde. – Visus šos gadus nesu sevī lūgšanu par draudzi un nevarēju saprast, kas visu kavē. Ne jau tikai te Aizputē, kur tās pavisam nav. Pricējās par katru mazāko izpausmi, lai kur tā būtu.

Šodien lasu „Svētdienas Rītā” Pāvila Brūvera atreferējumu par LELB un LELBāL sarunām. Un izrādās, ka mūsu baznīcā apustuļa Pēterā 1. vēstulē 2, 9 rakstītajam „Bet jūs esat izredzēta cilts, ķēnišķīgi priesteri, svēta tauta ...” praktiski nav nozīmes. Tas, kā archibīskaps to pamato, - ko lai saku? - nepavisam nepārliecina: Vispārējā priesterība balstoties uz kristību, priesterā amats uz aicinājumu un ordināciju (?). Apustulis Pāvils gan skaidro citādi, runādams par Dieva Gara dāvanām. – Ak, nav tik daudz ko gudrot. Fakts ir, ka Apustuļu darbos un vēstulēs rakstītais par brīnišķo veidojumu, kas var būt draudze, un tā nozīmi katram vienam loceklim un arī pasaulei, ir sašķobīts.

Paliek laikam vienīgi formulējums par kādu „mistisku Kristus miesu”?

Ceļš ir noiets. Labi, ka ir skaidrība. Paldies Tev, Tēvs, par to! – Un paliec ar mums ikvienu savā lielajā, lielajā žēlastībā. Tā lūdzu un zinu, ka Tu visu novedīsi galā.

17. novembrī

Bija smagi. – Bet tā tam nav jāpaliek Dievs nav mūs atstājis, viņš to nedara. Bet tas, ko viņš dara, nekad nav velti. Un ko gan mēs no tā zinām? Liekas, tādu maza viņa lielā darba sīkdaļiņa ir man atklājusies. Un tas ir atkal brīnums. –

Bija jāraksta par mūsu Baznīcas stāvokli, kāds tas tagad atklājies.

Vakar paklausījos raidījumu *Laika zīmes* par Bileāmu un sapratu, ka savulaik esmu bijusi vēl daudz nesapratīgāka par viņu.

2. decembrī

Jēzus bija vislielākais savā zemībā.

3. decembrī

Mūsu baznīca

Rīgā paziņas centās mani no brauciena uz Aizputi atrunāt: esot tomēr bīstami tā vienai, nezinot kur palikt. Piekdienas pusdienlaikā devos ceļā, sešās stundās abraucām pus Kurzemes, un pievakarē biju Aizputē. Biju nodomājusi pēc izkāpšanas kādam no citiem atbraucējiem pajautāt par iespējām pilsētā pārnakšņot, bet to bija tikai kādi pāris, kas izkāpa pirms manis un tūliņ pazuda. Es nu stāvēju viena tur drēgnajā, pelēkajā novakarē. Skatījos, vai neieraudzīšu kaut kur kādu cilvēku. – Nemiera nebija, jo apziņa, ka Tēvs mani vada, deva drošību. – Drīz tad arī ieraudzīju divus jauniešus netālu stāvam. Piegāju un jautāju par viesnīcu vai ko tamlīdzīgu. Agrāk esot kaut kas bijis, bet tagad ... nezinot īsti teikt, bet es jau varot pilsētā paskatīties un pajautāt. Tad jautāju, vai varētu dabūt taksi. „Taksi?” viņi pasmējās, „tas jau tepat ir.” Kaut ko vēl runājām, līdz viens no viņiem pēkšņi teica: „Tur ir taksis.” Apgrīzos, un tur tas stāvēja, tikko piebraucis. Šoferis domāja, otrā Tebras augstajā krastā varētu kaut kas būt, un bija ar mieru mani aizvest. Jā, pārnakšņot varot. Kad jautāju par iespēju kaut ko paēst, atbilde bija: Nē, tādu gan neesot, un veikali arī jau slēgti. Varbūt pilsētā varētu kādu kafejnīcu atrast. Nogāju lejā, izstaigāju galveno ielu, bet neredzēju nekā, kur būtu varējusi iegriezties. Līnāja, kļuva tumšs, auksti. Mītnē arī krūzīte silta dzēriena, kas būtu labi noderējis, nebija. Telpas nekurinātas, istabā auksti. Un tad man atnesa pudelē aukstu piparmētru tēju. Drusku padzēru un saldama mēģināju gultā kaut kā sasēties. Miega maz, bet nakts pagāja. No rīta tuvējā veikalā dabūju krūzīti kafijas un pāris pīrādziņus.

Biju nodomājusi aiziet uz pilsētas domi un tur apvaicāties par pārnakšņošanas iespējām, jo gribēju satikt un parunāt ar cilvēkiem. Kad biju gandrīz jau nonākusi pie domes ēkas, man pēkšņi ienāca prātā, ka ir sestdiena un es tur neviena nesastapšu. Ko nu? Neredzēju citas iespējas, kā iet tomēr pie mācītāja, kam taču būs zināms kāds draudzes loceklis, kas varētu mani uzņemt.

Aizgāju, jautāju, un pēc īsām pārdomām Sproģes kundze man piedāvāja palikt pie viņiem. Ceļā atpakaļ uz nakts mītni pēc somas uznāca vēl spēcīga lietus gāze, tā kā īsti sasilu tikai pēcpusdienā, kad Sproģes kundze cepa maizīti un virtuvē bija patīkami silti. Vakara sarunas ieilga naktī, un man bija jānoklausās kriminālromānu cienīgi stāsti par mūsu baznīcas mācītājiem.

Svētdienā biju dievkalpojuma un iepazīnos ar dažiem draudzes locekļiem, kas pēcpusdienā bija atnākuši uz mācītājmāju. Pirmdienā uzrakstīju iesniegumu domei, ka meklēju dzīvokli Aizputē, Sproģa kungs apsolija to nodot pēc piederības un paziņot man, ja būtu kāds piedāvājums. Vakarā biju atkal Rīgā. Un saaukstēšanās bija jāizguļ.

Ar dzīvokļa atrašanu neveicās. Gads tuvojās beigām. Bet tad pienāca vēstule no Sproģes kundzes ar ziņu, ka viņu mājas jaunā piebūve esot pabeigta, un es varētu vecajā daļā istabiņu dabūt, ja vēlētos. Pricīga tūliņ uzteicu savu dzīvokli Minsterē un sāku gatavoties aizbraukšanai. Daļu savas iedzīves atdāvināju, tomēr lielāko daļu gribēju paņemt līdz. Kā nokārtot transportu? Sproģa kungs minēja pāris gandrīz vai fantastiskas iespējas, kas nevarēja realizēties. Padomāju, parunāju, bet paliku mierīga, jo nebija šaubu par to, ka viss nokārtosies. Un tad kādu dienu piezvanīja Rudīte Brūvere: viņas brālēns no Francijas taisni marta beigās, kad man bija jāatbrīvo dzīvoklis, braucot ar savu nelielo kravas mašīnu tukšā uz Latviju un varot aizvest manas mantas. – Tēvs par visu gādā. – Tā arī notika. Vēlāk kāda vācu kundze, kas man vēl pēdējās stundās drusku palīdzēja, teica, viss noritējis kā pēc pulksteņa.

Kopš tā laika pagājuši tepat jau 14 gadi. Pēc Dieva padoma un viņa stiprināta nodzīvoju Sproģu mājā 2 gadus. Tad, pēc dažiem neveiksmīgiem meklējumiem, izrādījās, ka blakus mājiņā, kas bija neapdzīvota, ir mana vieta.

12. decembrī

Lūdzu un domāju naktī:

„Mūsu dienišķo maizi dod mums šodien”

Kas mums ir svarīgākais ik dienas no jauna? – Jēzus tuvums.

„Es esmu maize,” tu teici.

Un tu esi mums sevi jau devis. – Tomēr māci tā lūgt.?

Jā, tu zini, ka mums tā vajag, lai kādreiz saprastu. –

Tikai lēnām atveras tavas lūgšanas dziļums.

Un tagad redzu vēl skaidrāk sakarību ar Svēto Vakarēdienu. –

Jēzus dod mums sevi, - „dzīvības maizi” un „dzīvo ūdeni”.

Jēzus mirst, lai mēs dzīvotu.

To lai pieminam ik brīdī.

Un ir tik daudz prātojumu, skaidrojumu, šķēpu laušanas un mistiski maģisku rituālu . . .

Baznīca ir tur, kur ir Dieva vārds.

Debesu valstība tur, kur notiek kas dievišķs.

Kļūt kā bērnam, kas turas pie Tēva rokas.

Vienkāršumā un tiešumā.

17. decembrī

Bija smagi vakar, naktī nevarēju iemigt. Kaut kad domāju par LELB mājas lapu tīmeklī, diskusijās ‘saklausīto’. Un tad, jau rīta pusē, ap 3.40, lūdzu par baznīcu. Pēkšņi redzu tādu kā kādas filmas ainu, kuras kreisajā pusē, vēl drusku neskaidri, kāds tumšs stāvs darbojas. – Kas tur tā cērt vai rok? . . . – Un tad redzu skaidri: tas pats vīrs ar drūmo skatienu, ko redzēju toreiz, 1992. gada maijā, Sproģu dārzā rokām. Nekādu šaubu. (Ieraksts 02.05.03, I, 6. lp.)

Turpināju lūgt: Kungs, ja tam ir kāda nozīme, lai tad viss, kas ir no tumsas, izgaist un pazūd. Kristus visu ir veicis, tumsai nav nekādas varas . . . (apmēram tā). Un tad zeme atvērās, tajā pašā noteiktajā vietā, un stāvs lēnām pazuda. – Prieks un pateicība. – Izjūtu to arī tagad, šo rakstot.

20. decembrī

... jo visu, ko esam darījuši, tu esi veicis. (Jes. 26, 12)

Naktī, nomoda laikos, nāk reizēm prātā sen pagājuši notikumi. Un tagad bieži vēl jo skaidrāk nekā agrāk saskatu, ka visu ir devis un darījis Tēvs. Tā šorīt uzausa atmiņā arī augšminētais pants.

Kāds pavisam sens notikums:

Lielupē ledus sācis plaisāt un dalīties. Mums, tādām bariņam bērnu, prieks pa to skraidīt un lēkāt. Man varēja būt kādi 12 vai varbūt taisni 13. gadi. Atsevišķo gabalu atstarpes mainās. Lecam vienai pāri, un nupat esam arī jau uz ledus, kas vēl turas pie krasta, kad pēkšņi viens meitenīts kaut kāda iemesla dēļ iekrīt atstarpē. Viņa kliedz un sitās ar rokām, un tā noturas vīrs ūdens. Apstājamies. Ko darīt? Sāk krēslo. Pieeju pie malas, bet nevaru viņu aizsniegt. Manā priekšā ir neliela ledus atlūza. Es zinu, ka uz tādas nevar kāpt, jo tā tūliņ izslīd. Bet es tagad tomēr uzlieku vienu kāju tās vidū. Tā iegrimst ūdenī, bet neizslīd. – Līdz šai vietai visu redzu vēl šodien pilnīgi skaidri. – Tad es satvēru meiteni pie rokas un izvilku viņu uz lielā, drošā ledus. Tā es to atceros, un tā to atceras arī mana māsa, kas bija līdzī bariņā. Un patiesībā tikai nesen aptvēru, ka nekādi nevaru izskaidrot, kā tas īsti

varēja notikt. – Meitene bija kādu gadu, vai varbūt divus, jaunāka par mani, slapjā ziemas apģērbā. Es stāvēju ar vienu kāju uz atlūzas, uz kuŗas tagad bija mūsu abu svars. Paņēmu pie rokas, izvilku un tiku ar viņu arī atpakaļ uz lielā gabala. Tik vienkārši!? – Tagad tik vien atlika kā žigli skriet uz mājām. Pa laimi, viņa nedzīvoja tālu no upes. Pavadījām līdz durvīm. Es tiku cauri ar vienu slapju kāju. Un Vija, tā meiteni sauca, nebija pat saaukstējusies.

Brīnums, arvienu atkal. Man šķiet, visa mana dzīve ir caurausta brīnumiem.

26. decembrī

Vakar piezvanīja Mārtiņš. Jautāju par mazbērniņiem – Un tad jau sen uztvertais, saprastais un redzētais bija jāatzīst un jāpieņem pilnībā. Mazajam Oskaram ir attīstības traucējumi. – Vecāki paši to vēl neredz, vai negrib pieņemt.

Es zinu arī, ka tas var būt par zīmi bērniem, kā ceļa rādītājs krustcelēs – iegriezies patiesības ceļā. Un ir pilnīga drošība par to, ka visi bērni ir Dieva Tēva mīlestībā ieņemti.

Kas ir vēl mana daļa?

2007. gads

1. janvārī

Jaunami, kas it nepavisam neiepriecina, bet mani arī pārāk neskumdina, jo aiz visa tā redzu un zinu Tēvu, kuŗa ziņā ir viss un kas ir Kungs pār visu. – Priekšpusdienā bija atnākusi Zīgrūna un stāstīja, ka S. esot kāda vaina kājai un brāļi Hiršhaiti (Hirschheydt) mēģinot atrast kādu mācītāju viņam par palīgu. Īstenībā tas viss ir tik fantastiski, ka nevaru diezgan vien nobrīnīties. – Un kas to visu tā savērpj!?!...

17. februārī

Starplaikā būtu bijis šis un tas pieminams, bet kaut kā ir arvien grūtāk saņemties. Un tie brīži, kad varu apsēsties pie šī aparāta, ātri paiet, ja ieskatos mūsu baznīcas tīmekļa lapā, kas bieži ir interesanti un rosina mani domāt un arī reaģēt.

20. februārī

Šodien Tēvs deva man saprast, ka mazajam Oskaram ir dāvāta valodiņa!

28. februārī

Lielie sali pašreiz atkal drusku atlaidušies, sniegs vēl turas. Mana pasaule vienā ziņā kļūst arvien šaurāka, toties debesis it kā plešas un kļūst tuvākas. Tur iekļauties ir labi.

7. martā

Ir diezgan daudz sakrājies, ko gribētu skaidrāk redzēt, to uzrakstot. Bija un ir drusku grūti iesākt.

Vispirms tomēr gribu pieminēt, ka sniega tikpat vairs kā nav, sniegpulkstenīši zied, un tulpes cauri sniegam sākušas tiekties gaismai pretī.

Diezgan daudz laika pavadīju lasot un līdzī dzīvojot notikumiem un strāvojumiem, kā tie atspoguļojās LELB lapā un diskusijās.

Mācītājs B. rosās, Pašreiz liela uzmanība pievērsta gavēnim. Nav tomēr skaidrības. Jādara, jādara ... Un lielai daļai tas patīk. Citēti pareizticīgo svētie, daudz svešvārdu un kroplīga latviešu valoda. Apbēdina šis skaidrības trūkums. Ļoti viltīgi jaucējs izliecis savus tīklus. No otras puses jau agrāk pieminētie it kā oikumēniskie centieni. Uz būtiskiem jautājumiem atbilžu nav.

Izdzīvoju visu līdz pilnīgam spēku izsīkumam, bet tā ir labi, un es esmu ļoti pateicīga, ja varu būt Tēva darbā kaut drusku noderīga. Un arī par to, ka viss kļūst arvien vienkāršāks un skaidrāks, arī ikdienas sīkumos. Un daudz varu mācīties, redzot, kā it kā jau saprastais vārds praktiski īstenojas rīcībā.

Izstāstīt jau to nevar, bet tā tiešām ir laime un piepildījums. – Šodien sapratu īsti, kā Dieva pavēles (piemēram, sludināt un apliecināt) arī īstenojas it kā pašas no sevis. Viņš visu veic, darbojoties caur mums savā laikā un vietā, ja esam „caurlaidīgi”.

Kā tas var notikt un kas tad ir mūsu daļa? – *Uzņemties savu krustu un sekot*. Tas ir šis „vienkārši dzīvot”, paliekot Dieva Vārdā un paklausībā ļaujoties viņa vadībai. Tas ir process, un bieži vien sāpīgs, un ir labi, ja neesam vieni. Un vislabāk, ja ir draudze, kur to māca, paskaidro un tajā vingrinās.

8. martā

Naktī Dieva dāvāts: *Es atdošu savu mīlestību, lai tā apaugļotu tavējo un patiesība kļūtu redzama.*

Pie tādas atdošanas un atziņas nonācu naktī, domājot un lūdzot par M. U. Lūgšana, ja tā saskan ar Dieva gribu, var ietvert došanu, vēlmi un gatavību atdot kaut ko no sevis, un ne tikai lūgumu, lai Dievs dara. – Varbūt tas sasaistās kaut kādā veidā ar „ciest līdz ar Kristu”? Tāpat kā gatavība uzņemties kaut ko uz sevis otra labā, kā jau agrāk biju sapratusi.

Liekas, tikai tagad kļūstu īstenāki lietojama, kad redzu, ka katra diena, kas atnāk, var būt mana pēdējā šai dzīvē. Un tik daudz vēl būtu darāmā un lūdzamā ...

14. martā

Šodien patiesi sapratu, ka, arī būdama viena un neizejot no mājas, dzīvoju lielā draudzē.

16. martā

Naktī domāju par „noslēpumaino” baznīcu.

Pēc tam sapnis par pupiņām, kam jāaugot 3 gadus, kaut gan bija redzams, ka tās jau nogatavojas un lapas kļūst dzeltenas. Neizdevās to saprast.

31. martā

Kā jau pēdējā laikā bieži, sapņoju par bērniem. Redzēju arī atkal bālu, neizveidotu bērna sejiņu. Pielīku lūpas vaidziņam, un tā vieta kļuva uz brīdi sārta. – Mans pirmais bērniņš? Nav it kā nebijis. – Viss ir vienīgi Tēva neizmērojamā žēlastība.

Bet šodien ir Andrīša 52. dzimšanas diena.

‘Marta kausiņi’ (Maerzbecher) nozied, zilās puķītes košas, un krūmiem pamazām pumpuri briest..

Un bija jau dažas ļoti siltas dienas. Man tikko atnesa pūpolus, kas jau izziedējuši dzeltenī, lokanos sarkanbrūnos kātos, kā to atceros no bērnības.

8.aprīlī

Liieldienas. Šorīt viens mākonis izbira krusā. Drīz tomēr atkal saule priecēja visā tai aukstumā.

18. aprīlī

Narcises uzziedējušas, un forsītija arī šogad visa dzeltena. Zālājā vēl vairāk sīko vijolīšu ziediņu nekā citugad.

Tīmeklī dzīvas sarunas. Tēvs vada. Brīnums ir katra diena.